

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

SCHOTEN IN TAMPA

N° 2766

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

• Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

SCHOTEN IN TAMPA

HOOFDSTUK I

VADER EN DOCHTER

Het was ongeveer tien uur in de ochtend toen, onder een zwaar rommelend optrekken, de sneltrein naar het Westen het grote hoofdstation van New York verliet.

Gedurende drie dagen en drie nachten zou deze trein in snelle vaart het vasteland van Amerika in zijn totale breedte doorkruisen en de vele reizigers vanaf de kusten van de Atlantische Oceaan dwars door een zesttal Staten van het onmetelijke land voeren.

Het waren bijna allemaal Pullmann wagens, ingericht met een comfort, dat alleen kon worden geëvenaard door die van de luxe treinen in Europa.

Iedere wagon had half boven het dak uitstekend een uitzichtkoepel, zodat de reizigers gelegenheid te over hadden, te genieten van de heerlijke landschappen en ook van de woeste romantiek van de onherbergzame streken, die de sneltrein zou doorsnijden, rijdend met een gemiddelde snelheid van ongeveer 100 kilome-

ter per uur.

De lente had pas haar intrede gedaan, het was prachtig weer en er zaten vrij veel passagiers in de Trans-Continental-trein.

In een afzonderlijk compartiment, dat echter met een zijdeur op de gemeenschappelijke gang uitkwam, die door de hele wagon liep, zaten drie personen, die blijkbaar bij elkaar hoorden, want zij waren samen ingestapt en zij waren nu in een op zachte toon gevoerd gesprek gewikkeld, dat alleen even werd onderbroken toen de conducteur verscheen om de relsbiljetten te controleren.

Een van de drie mannen had een gladgeschoren gezicht, met ernstige, zelfs een beetje melancholieke trekken, heldergrijze ogen en een hoog, nog volkomen ongerimpeld voorhoofd, al moest de man de veertig al zijn gepasseerd.

Naast hem zat een nog vrij jonge man, ook met een gladgeschoren gezicht, blozende wangen, en heldere blauwe ogen. De derde man, beter gezegd nog een jongen, had dik golvend haar, wat hem het uiterlijk van een jonge kunstenaar gaf.

De glanzende, donkere ogen waren bijna voortdurend gevestigd op het ernstige gezicht van de man, die tegenover hem zat en die nu zacht zei:

— Het is dus voor alle dingen beter, Miss Marjorie, dat wij van nu af aan die naam niet meer gebruiken en u aanspreken met de naam Dick. Ook in een trein, in deze trein kunnen spionnen zitten en wij moeten nog altijd de grootste voorzichtigheid in acht nemen.

De jongeman, of het jonge meisje, tegen wie dit gezegd werd, glimlachte flauw, liet haar blikken even over de fijne mannenkleden glijden en zei toen:

— Geloof u werkelijk, dat men mij in deze camouflage voor een man zal aanzien?

— Voor een man misschien niet, maar voor een jongen dan toch zeker wel, was het antwoord.

— En zelfs voor een heel knappe jongen, voegde op levendige toon de derde reiziger er aan toe.

En al moest Marjorie Hooker, op be-

vel van Raffles, een man voorstellen, hij kon haar onmogelijk anders beschouwen dan als een buitengewoon mooi jong meisje, misschien een tikje te ernstig en te weemoedig, maar in ieder geval mooi.

En meewarig ging hij snel de gebeurtenissen na, die tenslotte hadden geleid tot deze noodzakelijke vermomming.

Nee, zeker, het was geen carnaval-grap, die hier werd uitgehaald. Het was bloedige ernst; het was noodzaak, waarmee het leven gemoeid was.

Dat knappe kind, nauwelijks twintig jaar oud, dat er zo teer en zo timide uitzag in de keurige kleren, was de dochter van een schatrijke steunpilaar van de beurs, Jerry Hooker, en op dit ogenblik vluchtte zij in gezelschap van John Raffles, die daar zo rustig in zijn hoekje naast haar zat en van Charles Brand, voor haar doodsvijanden, de leden van het « Kwade Oog ».

En het arme kind had daar wel reden toe, want sinds enige tijd stak dit moord-syndicaat opnieuw de kop op en Jerry Hooker was het eerste slachtoffer van betekenis geweest, dat de bende zich had uitgezocht.

Niet minder dan 500.000 dollar eiste zij als losprijs, nadat zij er in geslaagd was, zich door list van zijn persoon meester te maken en Marjorie, zijn enig kind, zou die som waarschijnlijk ook wel betaald hebben, als er niet een uiterst geheimzinnig persoon haar plotseling te hulp was gekomen, die zich, maar dan ook alleen voor haar, ontpopte als Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Nee, toch niet alleen voor haar, want door een noodlottige samenloop van omstandigheden was het ook de bende bekend, dat John Raffles en de ridderlijke helper van Marjorie Hooker een en dezelfde persoon waren.

Wat de politie aangaat, ook zij had haar vermoedens, maar geleid door haar welbegrepen eigenbelang kneep zij voorlopig een oogje dicht, hield zich van de domme en accepteerde maar al te graag de hulp van een man, die wel scheen te beschikken over een bovennatuurlijke macht en over volmaakte hulpmiddelen.

Het zou immers meer dan onverstan-

dig geweest zijn, nu al die geheimzinnige medestrijder te arresteren, wiens optreden er toe had geleid, dat in pas een paar dagen niet minder dan tien leden van de bende de gevangenis ingingen, terwijl vier uiterst gevaarlijke individuen werden gedood en vijf anderen zwaar gewond.

Dat was inderdaad een opruiming geweest, waarover de hoofdcommissaris van politie in de stad New York zich in de handen wreef, al had hij er dan ook niet kunnen in slagen, van de gearresteerde schurken ook maar het minste los te krijgen over de samenstelling van de bende van het « Kwade Oog ».

Zij grijslachten, zij spuwden op de grond, zij haalden de schouders op en zij zwegen botweg.

Intussen, het bleek uit de loop van de gebeurtenissen al snel dat, evenals vroeger, de bende van het « Kwade Oog » onder haar leden verscheidene personen telde, die men daar allerminst zou hebben verwacht, en een van de eersten die gedood werd door de kogels van een vijand, was... de verloofde van Marjorie Hooker geweest. En de man, die hem doodde uit zelfverdediging, was Jerry Hooker, de beurskoning.

De losprijs van 500.000 dollars was dus nooit betaald en Hooker en zijn dochter hadden zich daarmee de wraak van de bende op de hals gehaald, en wat dat zeggen wilde, dat bleek maar al te gauw.

Want tijdens een voorstelling in de Opera werd Jerry Hooker in de donkere zaal getroffen door een vergiftigd projectiel, en alweer had hij het alleen aan de tussenkomst van Raffles te danken, dat hij aan deze verwonding niet bezweek.

Maar de bende gaf het nog altijd niet op en tenslotte was Raffles wel genoodzaakt geweest, zich zelf te vermommen als de opgejaagde bankier en de nauwelijks herstelde man, ontdaan van snor en bakkebaarden en met geverfd haar ver uit New York weg te sturen, om hem althans voorlopig buiten het bereik van zijn doodsvrienden te brengen.

Charles Brand, de onafscheidelijke vriend van Raffles, schudde zacht het

hoofd, toen hij dit alles nog eens naging en bedacht, aan welke gevaren Raffles zich had blootgesteld om mensen te helpen, die hem nog maar enkele weken geleden volkomen vreemd waren en alleen geleid door zijn zucht naar avonturen en vooral door zijn verlangen, een einde te maken aan de verschrikkingen, die opnieuw van de kant van het « Kwade Oog » dreigden.

Nog pas de avond te voren, bedacht Brand met een huivering, was Raffles, in de gedaante van Jerry Hooker, nauwelijks ontkomen aan een moordaanslag door enige bendeleden, waaronder zich een bediende van de bankier had bevonden. Deze had zijn vermomming doorzien, nadat hij door een spreekbuis een gedeelte had afgeluisterd van een gesprek, dat in een van de kamers van het grote woonhuis van Hooker tussen Marjorie en Raffles werd gevoerd.

Het meisje werd nog diezelfde nacht op sluwe wijze door de bendeleden ontvoerd en het was alleen maar te danken geweest aan een gelukkige inval van James Henderson, de herculisch gebouwde chauffeur van Raffles, die de achterwielen van de auto, waarin de schurken het meisje hadden weggebracht, met een dikke laag teer had bestreken, dat men haar op het laatste ogenblik had kunnen bevrijden uit de klauwen van de schurken.

Raffles had haar daarna zo gauw mogelijk naar een veilige plek gebracht, hij had haar eigenhandig de haren afgeknipt, hij had haar mannenkleren bezorgd, hijzelf had zijn vermomming van Hooker afgelegd, die nu toch waardevol bleek te zijn en hij had haar beloofd, haar in eigen persoon naar haar vader te zullen brengen, die in Philadelphia op haar wachtte, waarop vader en dochter gezamenlijk verder zouden reizen naar het landhuis, dat Hooker in San José, enige kilometers ten zuiden van San Francisco bezat.

En zo kwam het, dat zij daar nu bij elkaar zaten in de gereserveerde coupé, voorlopig in veiligheid, maar nog allesbehalve gerust.

De trein reed nu op volle snelheid en nadat Raffles het meisje een ogenblik

zwijgend had aangekeken, begon hij weer :

— Beloof je mij nu, dat je je voorlopig met je vader ver van het toneel van de strijd zult houden?

— Ik beloof het u... mijnheer Brown, antwoordde Marjorie met een flauwe glimlach. En toch doe ik zo meer dan ik kan verantwoorden, want ik weet absoluut niet zo zeker of ik papa wel zal kunnen overhalen, weg te blijven tot ieder gevaar geweken is.

— Dat zal toch beslist noodzakelijk zijn, Dick. Je vader mag zich niet vertonen, anders zou hij mijn plannen in duigen werpen. Zodra er enige tijd verlopen is, denk ik, opnieuw als Jerry Hooker vermomd, het huis van je vader op Long Island weer te betrekken, en dan zal ik rustig afwachten wat er met mij gebeurt.

— Dan loopt u toch regelrecht in de val. Zij zullen nu geen medelijden meer kennen. En bovendien, zij hebben al eenmaal door uw vermomming heengekeken.

— Nu doet u mij toch onrecht aan, antwoordde Raffles glimlachend. Zij wisten dat ik Hooker onmogelijk kon zijn, omdat een van de schurken ons gesprek had afgeluisterd. Was dat niet zo geweest, dan zouden de zaken waarschijnlijk anders zijn gelopen. En tenslotte, of men mij nu als Jerry Hooker of als Raffles gedood had, had er heel weinig op aangekomen. Maar ditmaal wil ik anders aanleggen. Ik wil niet alleen het uiterlijk aannemen van uw vader, maar ik wil alles doen wat hij zeker zou doen, als hij weer naar New York terugkeerde. Ik wil naar de Beurs gaan, ik wil zijn vrienden bezoeken, ik wil op zijn Club verschijnen, kortom, ik wil niet alleen naar het uiterlijk, maar ook naar zijn gewoonten zijn dubbelganger zijn. Geloof u, dat uw vader in mijn plan zou toestemmen?

Het meisje boog het hoofd en ant-

woordde niet dadelijk. Raffles ging verder.

— Dat is waar ook, ik vergat dat ik wel wat veel verg. Het zou een bewijs van een zo groot vertrouwen zijn, dat het bijna absurd is, daarom te vragen. Ik zou toch gemakkelijk in staat zijn mij op die manier van een heel groot gedeelte van zijn fortuin meester te maken... en ik ben John Raffles.

— O nee, zeg dat nu niet, mijnheer, riep Marjorie Hooker uit, terwijl zij de hand met een smekend gebaar op de arm legde van de man, die tegenover haar zat. Ik vertrouw u volkomen, dat weet u wel. En voor de rest, papa weet immers nog altijd niet wie u inderdaad bent. Dat is immers een geheimpje tussen ons.

— Dat mag wel zo zijn, maar als de kranten op deze manier doorgaan, zich met de zaak te bemoeien, dan zal het niet lang meer duren, of hij heeft de waarheid ook door. En al was dat niet zo, het is toch eigenlijk wel wat veel gevraagd van een bankier, een wildvreemde de baas te laten spelen op zijn bureau. Misschien vind ik er nog wel iets anders op...

Raffles verzonk in diep gepeins en geruime tijd werd er niet meer gesproken.

Een half uur later reed de trein het station van Philadelphia binnen, waar hij enige ogenblikken zou blijven staan. De remmen knarsten, de lange trein stond stil.

Er liep een zwaargebouwde man met een gladgeschoren gezicht en rosblond haar, met een kleine koffer in de hand en gevolgd door een kruier, die een koffer droeg, langs de trein. Die man was Jerry Hooker.

Hij herkende Marjorie, die dadelijk voor een van de ramen was komen staan, klom in de wagon, liep door de gang en sloot een ogenblik later de zogenaamde jongeman in de armen.

HOOFDSTUK II.

EEN TEGEN VELEN

De trein zette zich een minuut later weer in beweging en Jerry Hooker was gaan zitten, nadat hij zijn koffer in het net had gelegd, op de plaats die al in New York voor hem besproken was.

De beurskoning zag er zorgelijk uit en telkens greep hij opnieuw de hand van zijn dochter, om die krampachtig te drukken.

Toen de trein weer op snelheid was, wendde Hooker zich tot Raffles en zei, terwijl hij zijn blikken over de mannenkieren liet glijden welke zijn mooie dochter droeg:

— Was dit eigenlijk wel nodig geweest, mijnheer?

— Wat bedoelt u?

— Ik bedoel, of deze vermomming onvermijdelijk was?

— Laat uw dochter er maar het antwoord op geven, zei Raffles kalm. U mag dan zelf uitmaken, of ik er verkeerdt aan deed, de grootste voorzorgen in acht te nemen. Wees zo goed, uw vader te vertellen, wat er vannacht gebeurd is, miss.

Marjorie begon met bevende stem het verhaal te doen van haar kidnapping, waarbij zij opnieuw gered was door de geheimzinnige helper, die zo plotseling in het leven van de beurskoning en zijn dochter was gekomen.

Hooker had met een bleek gezicht geluisterd en nu en dan greep hij met een beweging van schrik en ontzetting naar de hand van Marjorie, alsof hij haar ook nu nog moest beschermen.

Toen het meisje eindelijk zweeg, zei hij:

— Mijnheer, ik weet nog steeds niet precies wie u eigenlijk bent en wat u bewogen heeft op deze manier uw leven op het spel te zetten voor mensen, die u volkomen onbekend zijn. Maar dat

weet ik wel, dat ik deze schuld van dankbaarheid nooit naar behoren zal kunnen afbetalen. U hebt meer voor ons gedaan dan ik u ooit zal kunnen vergelden.

— Daarover spreken wij niet, mijnheer Hooker, zei Raffles kalm.

— Maar hoe is het mogelijk, dat ik van dat alles nog niets weet? riep Hooker uit.

— Dat is niet erg vreemd, mijnheer Hooker. Uw dochter werd vannacht omstreeks drie uur uit de handen van de schurken bevrijd.

— Dat is waar, daar heb ik niet zo gauw aan gedacht.

De Beurskoning keek Raffles geruime tijd zwijgend en onderzoekend aan en begon toen weer:

— U schijnt er zelf niet graag over te spreken, mijnheer, maar ik moet er toch nogmaals op wijzen, dat ik misschien gedood en dat er met mijn dochter misschien iets nog vreselijks gebeurd zou zijn, als u er niet was geweest. Zoudt u mij uw naam niet willen noemen? Wilt u mij nu niet eindelijk vertellen wie u bent?

— Uw dochter kent mijn ware identiteit, mijnheer Hooker, en zij zou u die natuurlijk al hebben verteld, als ik haar niet met nadruk had verzocht daarover te zwijgen. Ik denk nu, dat ik u mijn naam zal zeggen voor wij het volgende station bereikt hebben, waar onze wegen zich zullen scheiden. U weet natuurlijk, dat de schurken in de overtuiging zijn, dat u naar uw landhuis in Florida gaat. Welnu, ik heb net een goede ingeving gehad, en ik wil u nu zeggen wat ik van plan ben, natuurlijk mits u er uw goedkeuring aan geeft.

— Ik ben erg nieuwsgierig naar uw plan.

— Luister dan. Aanvankelijk meende ik naar New York terug te keren en... daar uw plaats in te nemen. U kijkt mij verwonderd aan en ik kan mij heel goed voorstellen wat in u omgaat. Als ik u straks mijn naam en kwaliteit noem, zult u zich misschien nog wel méér verbazen. Om verschillende redenen acht ik het echter beter, steeds behoudens uw goedkeuring, eerst naar Florida te gaan, naar uw landhuis. Want ik ben er van overtuigd, dat de schurken daar niet alleen al telegrafisch berichten heen hebben gezonden, maar onderweg zijn. En het zou mij wel wat waard zijn, daarginds een of meer van dat rapalje levend in handen te krijgen, om een reden, die u waarschijnlijk minder zal interesseren. En nu vraag ik u, mijnheer, of u bereid zoudt zijn mij toe te staan, ook daarginds uw rol te blijven spelen.

— U kunt doen wat u het beste vindt, mijnheer, om zo snel en grondig mogelijk die gehate bende te vernietigen. U hebt het immers in New York ook al gedaan?

— Een ogenblikje, toen wist u nog niet wie ik was, antwoordde Raffles, terwijl hij de ander strak aankeek. En dat wil ik u nu zeggen. Mijnheer Hooker, u zou uw vertrouwen moeten schenken aan... John Raffles. Bedenk u dus wel, u kunt dit besluit nog herroepen.

Er verscheen een uitdrukking van grote verbazing op het gezicht van de beurskoning en dat was alles. Hij scheen niet boos te zijn, niet verontwaardigd, alleen maar verwonderd. Hij keek beurtelings van Raffles naar zijn dochter en barstte toen uit :

— En dat wist Marjorie?

— Zij wist het, mijnheer Hooker, en zij heeft mij vertrouwd.

— Daar heeft zij goed aan gedaan, antwoordde de miljonair levendig. Wat drommel, u bent in de gelegenheid geweest om ons 500.000 dollar af te nemen, even gemakkelijk als een ander een speld van de straat raapt. Even handig als u het hebt aangelegd, om ons dat bedrag te laten behouden, had u het zich kunnen toeëigenen en u hebt

het niet gedaan.

— Misschien vond ik het ditmaal wat lastig, zei Raffles koel. Ik zal u moeten verzoeken, mijnheer Hooker, u wel te herinneren wie ik ben. Ik heb ingebroken, ik heb gestolen, de kroonprins van Denemarken, de tegenwoordige koning van dat land en de ex-koning van Spanje zijn niet veilig voor mij geweest. Ik heb miljoenen aan goud, diamanten en andere sieraden geroofd, de politie van mijn land heeft mij drie keer weten te grijpen gedurende mijn hele loopbaan, en als zij had weten te houden wat zij had, dan zou ik hier waarschijnlijk nu niet tegenover u zitten, maar eerder in de cel van een of andere stevige gevangenis. Houd dat wel in het oog.

De bankier scheen in een zware tweestrijd te staan dat was duidelijk te zien aan de veranderingen, die zijn gelaats-trekken ondergingen. Zijn stem klonk een beetje schor, toen hij tenslotte sprak :

— Ik vergeet dat allemaal niet, maar ik blijf bij wat ik net zei. Ik zou u vertrouwd hebben, zelfs wetende wie u was. Als ik eenmaal uw woord had, dat u mij wilde helpen, dan zou ik u zelfs de sleutel van mijn brandkast en de lettercombinatie van het slot in uw zak hebben gegeven, ook al lag er een miljoen in.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer Hooker. En u mag mij ijdel noemen, maar ik geloof te mogen zeggen, dat ik dat vertrouwen verdien.

— Wij praten er ook niet verder over, zei Hooker.

— En nu terzake. U wilde dus nu naar mijn landhuis in Florida vertrekken?

— Zo is het, mijnheer Hooker.

— En wat moeten wij doen?

— U hebt niets anders te doen, dan in kleine dagreizen uw bezitting in San José op te zoeken. Geef uw ogen goed de kost en zodra u alleen maar denkt, dat een of ander gezicht wat al te dikwijls op uw weg verschijnt, waarschuwt dan de politie en rust niet, voor die man zich heeft gelegitimeerd. Ik hoef u natuurlijk niet te zeggen, dat u daarbij de grootste voorzichtigheid in acht

moet nemen, want onze plannen zouden volkomen in het water vallen, wanneer het aan de bandieten bekend werd, dat u niet mijnheer Hohnson, of Smith, of Brown bent, maar wel Jerry Hooker in eigen persoon. Om diezelfde reden heb ik de politie in New York dringend verzocht, zo weinig mogelijk publiciteit te geven aan wat er is gebeurd, zodat de Raad van Zes, die de benede van het « Kwade Oog » bestuurt, in de overtuiging moet verkeren, dat de bankier Hooker werkelijk naar Florida is gegaan.

— Maar dan zullen zij mijn dochter missen.

— O, wat dat betreft, ik zal er ook een hebben, antwoordde Raffles glimlachend. Hier zit zij.

Hij maakte een gebaar in de richting van Charles Brand, die een enigszins pijnlijk gezicht trok.

— U kunt zich eenvoudig niet voorstellen, mijnheer Hooker, met welk een verbluffende virtuositeit mijn vriend de rol van een vrouw kan spelen.

— Daar meen ik al eens van te hebben gehoord, zei Hooker droogjes. Maar uw vriend heeft donkerblauwe ogen en die van mijn dochter zijn donkerbruin.

— Dat is inderdaad jammer genoeg, maar het is maar gedeeltelijk een onoverkomelijk bezwaar; daarentegen doet het er niets toe, van het ogenblik af, dat het donker is. En nu zou ik u graag wat inlichtingen willen vragen, mijnheer Hooker, waarop ik noodzakelijk een antwoord moet hebben, om mijn rol naar behoren te kunnen spelen.

— Vraag maar wat u wilt, mijnheer.

— Waar ligt uw verblijf in Florida?

— In de onmiddellijke nabijheid van Tampa, mijnheer, op nauwelijks tien minuten afstand met een goede auto van het station.

— Het is daar verrukkelijk! riep Marjorie geestdriftig uit. Van de ramen van het huis hebt u een heerlijk uitzicht over de Tampa Baai, u kunt daar zwemmen en ook in het riviertje, dat van die Baai nauwelijks vijf mijlen landinwaarts stroomt. Het klimaat is er nog zachter dan aan de Riviera, u vindt er palmen, prachtige tropische

planten, het is er een waar paradijs.

— En zullen wij in dat paradijs een bewoonbaar huis vinden, miss? vroeg Raffles glimlachend.

— De villa is van kelder tot zolder gemeubeld, mijnheer, antwoordde het meisje.

— Zijn er bedienden?

— Dat niet. Er woont nu alleen een oude huishbewaarder met zijn vrouw en de tuinman.

— Des te beter. Dan zal onze brave reus, u hebt hem al leren kennen, miss, de rol van huisknecht spelen. En beschrijf mij nu eens precies de weg, die van het station naar de villa loopt, want het zou wel wat vreemd zijn, als mijnheer Hooker daarginds ging vragen naar de weg, die naar zijn eigen huis loopt.

— Dat is waar ook! riep Marjorie uit.

Raffles schoof haar een blaadje papier uit zijn notitieboekje en een zakpotlood toe en het meisje tekende een duidelijk schetsje voor hem, zodat hij geen enkele keer de weg zou hoeven te vragen.

— Wat Tampa betreft, Raffles kende het mooie plaatsje, allerbekoorlijkst aan de baai van die naam gelegen, die weer een onderdeel vormt van de Golf van Mexico.

— O, wat zal het daar mooi zijn, zei Marjorie zuchtend, terwijl zij de handen in elkaar sloeg.

— Ik hoop, dat het niet lang zal duren, miss, of u zult daar zonder het minste gevaar weer heen kunnen gaan, zei Raffles ernstig.

— U weet natuurlijk dat u zich in groot gevaar begeeft? vroeg Hooker, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Het zou van valse bescheidenheid getuigen, mijnheer Hooker, als ik dat ontkende. Ik weet, dat dat gevaar aanwezig is en dat verheugt me. U zou mij begrijpen, als u mij beter kende. Gevaar is voor mij even onmisbaar als het water is voor de vis. Ik beschouw dit hele avontuur als een prachtige, opwindende sport, en ik zou de partij graag winnen.

— Vergeet u niet dat een verlies de dood kan betekenen?

— Ik vergeet het niet, maar er zijn vele soorten van sport, die even gevaarlijk zijn. En nu geloof ik, dat het tijd wordt, miss, om eens een kijkje te gaan nemen in een van de koepels. De streek wordt prachtig. Bedenk echter wel, dat daar misschien andere mensen zullen zijn en praat dus liever weinig of helemaal niet. U bent een jongeman, verlies dat niet uit het oog. Nog een uur, dan hebben wij Lancaster bereikt en daar denk ik afscheid te nemen met mijn beide vrienden. Voor zover ik heb kunnen nagaan, dreigt er voor u althans, absoluut geen gevaar; indien de bende al spionnen heeft gezonden naar de verschillende stations, hebben die ons toch zeker niet herkend. En voor wij uit elkaar gaan, hier hebt u een lijstje met schijnbaar onbetekenende woorden, met de ware betekenis er achter, die u mij alleen maar hoeft te seinen, als er het een of ander gebeurt, dat van zo ernstige aard is, dat ik het moet weten. De woorden zijn zo gekozen, dat u er, wanneer u ze met andere woorden van de gebruikelijke betekenis verbindt, hele zinnen van kunt vormen, die hoegenaamd geen argwaan kunnen wekken. Een geheime privé-code dus. Bewaar het vooral goed en zorg dat het in geen geval in vreemde handen komt, zoals per ongeluk is gebeurd met het rode fiche, waarvan mejuffrouw Marjorie en ik ieder een helft in ons bezit hadden en die ik mij als een ezel heb laten ontfutselen.

Het viertal ging nu, twee aan twee, alweer om geen argwaan te wekken, ofschoon Raffles er zeker van was, dat er geen spionnen in de trein zaten, naar de uitzichtkoepel waar toevallig niemand was en waar zij bleven, totdat de trein eindelijk het station Lancaster bereikte.

Raffles en Brand namen afscheid van vader en dochter in de gereserveerde coupé, nadat Hooker zijn zonderlinge helper nog menige nuttige wenk had gegeven voor het goed vervullen van zijn rol.

Raffles en Brand stonden nu op het zo goed als verlaten perron en keken uit naar Henderson, de reusachtige chauffeur, die eindelijk heel aan het

einde van het andere perron kwam opdagen, gekleed als een veeboer, met een wijde kniebroek, hoge rijglaarzen, een brede gerande vilten hoed en een rode zakdoek om de hals geknoopt.

Zodra zij hem gezien hadden verdwenen Raffles en Brand in het restaurant waar ze iets bestelden.

Ook de reus stapte daar binnen, maar volgens de ontvangen instructies lette hij absoluut niet op de beide anderen, bestelde een glas bier met wat brood en kaas en begon op zijn gemak te eten.

Het zou nog ongeveer anderhalf uur duren voor er een trein in de tegenovergestelde richting vertrok en de vrienden hadden dus de tijd.

Zij konden ongestoord praten, want de grote restauratiezaal was zo goed als verlaten en na enige tijd begon Brand dan ook zacht:

— Nu weet ik eigenlijk zelf nog niet met zekerheid, Edward, waarom je eigenlijk van plan bent naar het zuiden te trekken, naar Florida, om daar... het bekende spelletje te spelen.

— Beste Charles, het is ook maar een kansspel. Zeker, ik zou naar New York kunnen terugkeren, vermomd als ...de bewuste, maar dat is in velerlei opzicht gevaarlijk. Ten eerste zullen de bandieten de echte Hooker niet zo gauw terug verwachten en zij zullen zich ook afvragen waar zijn dochter zo plotseeling is gebleven. Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ook nu nog het huis op Long Island het voorwerp van een bijzondere belangstelling van de kant van de bende zal zijn. Vergeet ook niet dat het in het grote New York heel wat gemakkelijker zal zijn dan in Tampa, om te ontdekken of mijnheer Hooker wel werkelijk diegene is voor wie hij zich uitgeeft. Ik durf er heel wat onder verwedden, dat er onder de bende minstens een paar kerels bevinden, die heel nauwkeurig en tot in bijzonderheden op de hoogte zijn van het verleden van Jerry Hooker. Ik ben dat echter niet. Welnu, een paar handig gestelde vragen op de Beurs, in de Club, op het kantoor, en het bedrog komt aan het licht. En daarom is het veel beter, als ik New York voorlopig maar vermijd,

althans onder het mom van de Beurskoning. Daar in Tampa echter ligt de zaak er heel anders voor. Daar is geen Club, daar is geen Beurs, en daar zijn waarschijnlijk oog geen zogenaamde vrienden, die mij lastige vragen kunnen stellen. En het zal daar ook veel gemakkelijker zijn, het kaf van het koren te scheiden. Kan ik een paar bandieten inderdaad binnenshuis lokken, dan heb-

ben wij misschien al veel gewonnen. Hoe, dat kan ik je nu nog niet zeggen, om de simpele reden dat dat helemaal van de omstandigheden zal afhangen.

Brand bleef een ogenblik zwijgend voor zich uitkijken en zei toen zacht:

— Tampa of New York, het zal een zware strijd worden. De strijd van één tegen velen.

HOOFDSTUK III

DE AANSLAG IN DE TREIN

Raffles leunde achterover in de zachte kussens van zijn compartiment in de sneltrein, die in duizelingwekkende vaart door zuid Carolina reed.

Een van de ramen was half neergelaten en de luwe lentewind die naar binnendrong, speelde met zijn grijze puntbaardje, van de zogenaamde Jerry Hooker, de beurskoning.

Terecht had hij overwogen, dat de Raad van Zes al naar alle richtingen had getelefoneerd en dat het dus beslist niet onmogelijk was, dat er op alle stations spionnen waren, die zich zouden willen overtuigen of de man, die een bevel van de bende in de wind had durven slaan, inderdaad op weg naar het zuiden was.

Een paar keer meende Raffles inderdaad onder het publiek op de perrons een paar ongunstige tronies te hebben gezien van reizigers, die hem scherp opnamen, maar hij had er wel voor opgepast, daar al te veel aandacht aan te schenken.

Hij reisde nu al anderhalve dag en hij zou nog een volle dag moeten reizen, alvorens hij de totale afstand van ongeveer 1900 kilometer had afgelegd, die Philadelphia van Tampa scheiden.

En zo groot was de geestkracht van deze man, zo consequent wist hij zich

als hij dat wilde, geestelijk los te maken uit de gevaarlijkste omstandigheden zodat hij nu heel rustig kon genieten van het verrukkelijke uitzicht, akkers waarop het graan begon te rijpen, dan weer veraf blauwende bergen, een snel voortschietende stroom, watervallen, groene tabaksvelden, boomgaarden en prachtige landwegen, waarover grote auto's reden.

Want hij was nu in Virginia, dicht bij de grens van Carolina, die heerlijke staat waar de bodem zo vruchtbaar is, dat men er bijna alle gewassen tweemaal per jaar kan oogsten, met haar bijna tropische plantengroei, haar prachtige, brede rivieren en haar trotse bergen.

Het was omstreeks drie uur in de middag, toen de trein eindelijk in Savannah stopte, de prachtige havenplaats aan de oostkust van de Staat Georgia.

Raffles maakte gebruik van de tien minuten oponthoud, om zijn coupé te verlaten en een paar keer het perron op en neer te lopen.

Eenmaal kwam hij bij die gelegenheid Brand tegen, maar de beide vrienden keken elkaar nauwelijks aan, al liepen zij elkaar rakelings voorbij.

Brand had zijn uterlijk niet veranderd en hij zag er uit als een rijke toe-

rist, die niets anders te doen heeft dan zijn tijd zo aangenaam mogelijk te besteden.

Een ogenblik daarna zette de trein zich weer in beweging en om acht uur in de avond werd Jacksonville bereikt, de eerste grote stad op het grondgebied van Florida, waar de trein een kwartier zou stoppen.

Daar het alweer donker was, vond Raffles, toen hij naar zijn compartiment terugkeerde, daar het licht al aan.

Tot dusverre had Raffles met een ouder echtpaar gereisd, dat in Jacksonville uitstapte, en verder met enige officieren van de vloot, die op verschillende plaatsen waren in- of uitgestapt.

Nu vond hij echter twee heren in zijn coupé, die daar blijkbaar net waren ingestapt en het zich zo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt, want er zouden nog ruim vier uren verstrijken voor Tampa was bereikt.

Raffles nam de beide reizigers met een enkele oogopslag scherp op. Beiden leken ongeveer veertig jaar en waren zeer correct gekleed. Hun koffers van zwaar varkensleer, stonden in het net boven hun hoofd. Zij letten helemaal niet op de reiziger, die net tegenover hen was gaan zitten, en schenen aanstalten te willen maken, wat te lezen of te slapen, nu er buiten toch niets meer te zien was.

Raffles ging in zijn eigen hoekje zitten en vouwde een krant open, die hij al van te voren opzettelijk geprepareerd had; ongeveer in het midden had hij een cirkelrond gaatje geknipt, net in een zwarte letter en niet groter dan de punt van een potlood zou hebben gemaakt.

Hij bracht het blad dicht voor zijn oog, keek door het gaatje en glimlachte flauwtjes.

De beide heren, die elkaar schijnbaar vreemd waren, hadden elkaar een bliksemsnelle blik toegeworpen, voor zij zich beiden achter hun geïllustreerde tijdschriften verborgen.

Maar Raffles bleef kijken, en toen de trein al enige tijd in beweging was, zag hij dat een van de heren zijn tijdschrift iets opzij deed en er even langs gluurde, om scherp in de richting van Raffles te

turen.

Toen het dagblad even ritselde, bracht de man zijn lectuur onmiddellijk weer in de oorspronkelijke stand.

— Nu, dat lijkt mij allemaal zo helder als glas, bromde Raffles voor zich heen. Het gitzwarte baardje van die ene kwibus stond mij al dadelijk niet aan. Wij hebben hier ongetwijfeld met een amateur te doen. En het is naar alle waarschijnlijkheid op mijn bescheiden persoon gemunt. Nu, wij zullen beide oren en ogen goed openhouden en voor de rest maar vertrouwen stellen op het pantser, dat ik onder mijn kleren heb aangetrokken. Want zij zullen toch wel niet zo dom zijn, met een revolver te gaan schieten in een compartiment, dat aan een doorlopende gang grenst, zodat het schot zeker gehoord zou worden. Zij zouden ook onmogelijk tijdig door die gang kunnen vluchten naar een portier, en al konden zij het wel, zij zullen toch niet zo krankzinnig zijn van een trein te springen, die met een snelheid van bijna zestig mijl per uur rijdt. Geen revolvershot dus. Wat dan wel? Een bedwelmend middeltje? Een prik met een vergiftig lancet in de pols? Ik ben er erg nieuwsgierig naar en in ieder geval zal ik toch niet nalaten enige voorzorgsmaatregelen te nemen.

Na deze overwegingen liet Raffles zijn krant bedaard zakken en haalde een paar handschoenen uit zijn zijzak, die op het oog niet afweken van de gewone eenvoudige glacé handschoenen, maar die gevoerd waren met een soort pantser van uiterst fijne schalmen en een soort extra taai vilt, waar zelfs de scherpste punt van mes of naald niet doorheen zou kunnen dringen.

Raffles trok deze handschoenen kalm aan, die tot ver over zijn polsen reikten en niet het kleinste stukje van de hand onbedekt lieten.

Toen nam hij zijn krant weer op, maar terwijl hij haar ophief, haalde hij tegelijkertijd met de handigheid van een goochelaar zijn revolver uit zijn zijzak, die hij vervolgens in zijn rechtermouw liet glijden, zodat er niets meer van te zien viel dan een klein stukje van de loop en hij de trekker onmiddellijk kon

grijpen.

Toen hij nog eens door het gaatje in de krant keek, zag hij dat een van zijn overburen zijn tijdschrift opzij had gelegd en nu, met de rug naar hem toegekeerd iets scheen te zoeken in een leren actetas, die hij daarvoor op de bank had neergezet.

Hij haalde er een sigarenkoker uit, nam daaruit een sigaar, stak deze op, ging weer zitten en vroeg toen aan Raffles, met een beleefde buiging :

— Als mijnheer die krant heeft uitgelezen, zou ik haar dan even mogen inzien?

— Met het grootste plezier van de wereld, mijnheer, antwoordde Raffles.

Hij las weer verder en de ander zag de eigenaardige glimlach niet, die er op de lippen van de lezer speelde.

Raffles las nog een half uur door, keek eens naar buiten en bemerkte aan bepaalde punten, die hij in het landschap herkende, dat het nog ongeveer een kwartier zou duren, eer de trein de halte Palatka zou bereiken, waar de lijn zich splitste.

Hij vouwde zijn krant dicht, nam de lorgnet af, die hij op zijn neus had geplant, net als de echte Hooker placht te doen, wanneer hij las, boog zich over naar de reiziger, die tegenover hem zat, en reikte hem de krant toe.

— Alstublieft, mijnheer, ik ben ermee klaar en u kunt hem houden.

De ander nam met een hoffelijke glimlach het dagblad aan en Raffles zag voor een ondeelbaar ogenblik in de hand, die de zijne tegemoet kwam, een klein spits voorwerp schitteren. En dat voorwerp werd handig en bliksemsnel in de rug van zijn hand gedrukt.

De zogenaamde Hooker speelde zijn rol uitstekend, want hij slaakte een lichte kreet, fronste even de wenkbrauwen en zei :

— U hebt zeker spelden aan uw kleren, mijnheer.

— Mijn verontschuldiging, mompelde de ander, het was geen opzet.

Hij dook direkt weg achter het grote blad, waarin hij ijverig begon te lezen.

Wat Raffles betreft, hij ging in zijn hoekje zitten, sloot de ogen, zuchtte diep

en trok nu en dan krampachtig met zijn rechterhand.

Hij begreep heel goed, dat de moordenaars, want aan hun hoedanigheid hoefde hij nu niet meer te twijfelen, een middel hadden toegepast, dat of heel langzaam, of bliksemsnel moest werken en het laatste was waarschijnlijk dan het eerste, want zij zouden zich zeker het liefst willen overtuigen, dat hun slachtoffer inderdaad onder hun handen gevallen was.

Raffles vertrok zijn gezicht krampachtig, opende plotseling wijd zijn ogen, liet een dof gereutel horen, stond met moeite op, terwijl zijn handen in het ledige grepen, alsof zij naar een noodrem zochten en plofte toen, zwaar weer in zijn hoek terug, de kin op de borst gezonken, de ogen half gesloten.

Enkele minuten verliepen zonder dat er iets gebeurde en toen lieten de beide anderen langzaam hun tijdschrift en hun krant zakken en staarden naar de man, die zij voor Hooker aanzagen.

Toen stond een van hen kalm op, trok met een vlugge beweging de gordijntjes voor de deuren en ramen die op de gang uitkwamen en liep op het slachtoffer toe. Hij keek even op het vertrokken gezicht neer en zei toen tamelijk hardop tegen zijn medeplichtige:

— Het is gedaan, Jim, het « Kwade Oog » is gewroken, Hooker is dood.

— Bijna, maar nog niet helemaal! klonk het plotseling uit de mond van de pseudo dode en het volgende ogenblik werd de man, die gesproken had, door een zo hevige vuistslag tegen de kaak getroffen, dat deze zonder een klacht wegvloog, hard met het hoofd tegen de rand van de bank sloeg en bleef liggen.

Met een gebrul als van een wild dier trok de ander een breed mes uit zijn heupzak en hief het op, maar voor hij had kunnen toestoten, kwam de revolver uit de mouw van Raffles te voorschijn en de loop drukte de man tussen de ribben, ter hoogte van zijn vestzakje.

— Laat dat mes dadelijk vallen! beval Raffles kortaf. Vlug, want ik heb niet veel zin om te wachten en deze revolver is van een eigenaardig maak-

sel; hij gaat altijd af voor ik er op verdacht ben.

De ander was verstandig genoeg om te begrijpen, dat een kogel toch altijd nog sneller zou zijn dan zijn mes.

Voor de vent nog begreep wat er eigenlijk gaande was, viel hij boven op zijn makker neer, geveld door een van die verschrikkelijke kaakslagen, waarvan Raffles het geheim scheen te hebben en die zeker niet minder hard aankwamen dan een trap van een paard.

Raffles keek door het raam naar buiten en zag dat hij niet veel tijd te verliezen had; de trein denderde al langs de eerste huizen van Palatka.

In een ommezien had hij de riemen losgetrokken van de koffers van de beide reizigers en hem daarmee de handen op de rug gesnoerd en de enkels stevig aan elkaar vastgemaakt.

Hij smeedt de beide bendeleden, die nog bewusteloos waren, ieder op een bank, doorzocht in allerijl hun zakken, nam van een van hen een portefeuille weg, die ruim achtduizend dollar in bankbiljetten bevatte en schreef zo snel hij kon enige notities in een geheime code over, die hij in de portefeuille van de ander vond, waarop hij de originelen weer zorgvuldig op hun plaats legde.

Toen ging hij in zijn hoekje zitten en wachtte bedaard tot de trein zou stoppen.

Zodra deze tot stilstand was gekomen, gooiden hij het portier open, wenkte een stationsbeambte om dichterbij te komen en zei rustig :

— Mijnheer, ik ben Jerry Hooker uit New York. Ik vermoed, dat u wel van mij zult hebben gehoord. Ik verzoek u onmiddellijk de politiepost van het station te waarschuwen, opdat de manschappen zich kunnen verzekeren van de persoon van twee moordenaars, leden van de bende van het «Kwade Oog», die een aanslag op mijn leven hebben gepleegd. Bij een van hen zal men een soort stalen, holle doorn vinden en de politieagenten moeten er van op de hoogte worden gebracht, daar uiterst voorzichtig mee om te gaan want dat voorwerp is gedrenkt in een snelwerkend

vergif, dat, wanneer dat scherpe ding maar even de huid krast, onherroepelijk de dood veroorzaakt.

De stationsbeambte had zeer verschrikt toe geluisterd, wierp nu een blik in de coupé en stamelde toen :

— U bent dus mijnheer Hooker, over wie de kranten geschreven hebben?

— Inderdaad.

— En hebt u helemaal alleen die twee kerels kunnen beletten, hun plan ten uitvoer te brengen?

— Ik had hen gelukkig door, mijnheer, en het toeval wilde dat ik hele dikke, leren handschoenen droeg, waar het stalen pennetje niet doorheen kon dringen. En zoudt u nu niet de politie inlichten?

De stationsbeambte wenkte een assistent, riep hem haastig een paar woorden toe, de man rende weg en keerde enige tellen later terug met vier stevig gebouwde politieagenten onder aanvoering van een politie-sergeant.

Deze liet zich dadelijk inlichten en plotseling ging hij de coupé binnen, rukte van een van de gevangen misdadigers het zwarte baardje en de zwarte pruik van het hoofd.

En toen klonk het zegevierend uit zijn mond :

— Als ik het niet gedacht had. Jim Blackpole in hoogst eigen persoon. Het baardje en het pruikje waren heel goed, beste vriend, maar het litteken over je neus heeft je verraden.

Hij klonk weer naar buiten, salueerde voor de pseudo Hooker en zei :

— Mijnheer Hooker u hebt de justitie een grote dienst bewezen en daar kunt u trots op zijn. Wij zoeken die Blackpole al maanden; de kerel is uit een strafkolonie ontsnapt, en als u de waarheid wilt horen, dan wil ik u wel zeggen, dat zij er beter aan hadden gedaan, als zij hem maar naar de elektrische stoel hadden verwezen. Hij verdient het dubbel en dwars. Uw naam en adres als ik u verzoeken mag?

— Jerry Hooker, Queens Boulevard, Woodside, Long Island.

— Ik bedoel hier in deze stad.

— In deze stad? Maar, goede man, ik denk hier beslist niet te blijven. Ik

ben op weg naar mijn landgoed in Tampa. Ik hoop niet, dat u mij zult dwingen hier persoonlijk getuigenis af te leggen? Dat kan toch wel wachten tot de zaak voorkomt?

— Als u beslist vandaag nog verder moet, mijnheer, zullen wij u niet ophouden. Wees dan zo goed mij te vertellen wat er precies is gebeurd, geef mij uw adres in Tampa en dan zullen wij u niet lastig vallen alvorens de zaak moet voorkomen.

En nu deelde Raffles nogmaals in korte bewoordingen mee, wat er in het compartiment was gebeurd.

De sergeant onderzocht nauwkeurig de kleren van de goed geklede man, die met Raffles gesproken had en die hem met een door haat vertrokken gezicht liet begaan, daar hij nu enige ogenblikken geleden was bijgekomen en vond tenslotte, in een kokertje lijkende op die, waarin men potloodschilfertjes pleegt te bewaren en de punt beschermd door een kurkje, de fijne, holle stift, waarmee de aanslag was gepleegd.

Met een gebaar van afgrijzen deed de sergeant het kokertje dicht en stak het in zijn zak.

Onder een grote toeloop van nieuwsgierigen werden de beide bandieten uit de coupé gesleurd en toen het publiek hoorde, dat zij tot de bende van het « Kwade Oog » behoorden, had het weinig gescheeld of zij waren gelyocht en men moest zelfs in allerijl politieversterking laten aanrukken, om de beide schurken heelhuids naar de overvalwagen te kunnen overbrengen, die hen naar de gevangenis zou vervoeren.

Raffles echter stapte weer in de trein, zo kalm alsof er niets bijzonders gebeurd was en toen hij helemaal alleen

zat, bedacht hij, dat een klein gaatje in een dagblad, op de juiste plaats aangebracht, soms van groot nut kan zijn.

Een kleinigheid verontrustte hem alleen een beetje...

Hij had een van de schurken 8.000 dollar ontnomen en hij vroeg zich nu af, of men dit niet wat vreemd zou vinden van de kant van iemand als Jerry Hooker, de multi-miljonair.

Maar al gauw stelde hij zich gerust met de overweging dat, zelfs al beklagde de moordenaar zich over die diefstal, niemand hem zou willen geloven.

Het was mogelijk, dat Blackpole en zijn medeplichtige, wanneer zij die diefstal ontdekten, de vaste overtuiging zouden krijgen, dat dit het werk van John Raffles moest zijn geweest en van niemand anders, maar ook als zij dit aan de politie verklaarden, zouden zij maar heel weinig kans hebben om te worden geloofd.

Immers, Raffles had verscheidene papieren van Hooker gekregen, die hem van nut zouden zijn om zijn identiteit te kunnen bewijzen en daar de echte Hooker volgens afspraak niets van zich zou laten horen tot Raffles het hem verzocht, daar hij, ten overvloede goed vermomd, in een totaal ander deel van Amerika vertoefde, zo zou men eenvoudig aannemen, dat de schurken door een onhandige truc probeerden, zich uit hun onaangename toestand te bevrijden.

Toen Raffles ook op dit punt gerustgesteld was, leunde hij gemakkelijk achterover in de zachte kussens, sloot de ogen, dutte zo gerust in als hij nog maar zelden geslapen had en ontwaakte pas weer toen de trein, om half een in de nacht, stopte in het kleine, schilderachtige station van Tampa.

HOOFDSTUK IV

HET HUIS AAN DE BAAI

Raffles dacht er niet aan, diezelfde nacht nog naar het landhuis van Hooker te gaan, ofschoon er al een telegram was gestuurd aan de oude huisbewaarder, die hem dus verwachtte.

Tampa had vele uitstekende hotels en pensions, en daar het zomerseizoen nog lang niet begonnen was, zou het hem al heel gemakkelijk vallen, een kamer te vinden. Voor Charles Brand gold hetzelfde.

Deze afspraak was al van te voren gemaakt en de twee vrienden hoefden dus nogmaals absoluut geen notitie van elkaar te nemen, toen zij samen het station verlieten.

Het hotel was al uitgekozen en daar het vlak tegenover het stationsgebouw lag, hoefden zij maar enkele stappen te doen om het te bereiken.

Wat Henderson betreft, hij was wel verplicht, met een mindere gelegenheid genoeg te nemen in zijn hoedanigheid als veeboer.

Een ogenblik zagen Raffles en Brand zijn geweldige gedaante in de duisternis, voor hij verdween in de brede straat waaraan het logement gelegen was, waar hij een kamer zou zoeken.

Raffles en Brand stapten kort na elkaar het hotel binnen, bestelden ieder een kamer en gingen dadelijk naar bed.

Zij sliepen acht uren aan een stuk, en werden volkomen verfrist en helemaal uitgerust van de lange, vermoeiende reis wakker.

Hij nam zijn bad, bracht zijn vermoming zorgvuldig in orde, kleedde zich en ging naar de eetzaal, waar hij niet meer dan een drietal gasten aantrof.

Hij monsterde hen scherp, maar werd al gauw gerustgesteld door hun uiterlijk; het waren ongetwijfeld onschuldige

ge toeristen, of mensen die hier waren gekomen om zaken te doen. Van Brand was nog geen spoor te ontkennen; misschien was hij nog niet opgestaan. Raffles paste er wel voor op naar hem te informeren, want hij wilde tot geen prijs enige achterdocht wekken. Hij moest Jerry Hooker blijven totdat hij zijn doel bereikt had en de beurskoning in veiligheid was.

Raffles ontbeet met de meeste smaak, genoot van de heerlijke zuidvruchten, betaalde zijn rekening en wandelde toen de stad in, op zoek naar een garage waar hij een goede auto zou kunnen huren, of kopen als het nodig was.

Nu is er in de Verenigde Staten nooit gebrek aan goede tweedehands auto's. Zij worden bij honderden aangeboden en het duurde dan ook niet lang of hij had er een gevonden in de garage van een automobielhandelaar, die hem een uitstekende vierpersoons Packard tegen een schappelijke prijs afstond.

Raffles liet direkt benzine en olie bijvullen en zijn koffer in de wagen zetten waarna hij achter het stuur kroop, langzaam Tampa uitreed, en waarbij hij gelegenheid te over had om op te merken, dat vele eenvoudige boeren hem groetten die hem blijkbaar herkenden als de eigenaar van het prachtige landhuis dicht bij de Baai.

Raffles haastte zich absoluut niet, maar reed in een matig tempo langs de prachtige boulevard en hij kende het kaartje zo goed uit zijn hoofd, dat hij geen enkele keer naar de weg behoefde te vragen.

Na meer dan een kwartier rijdens kreeg Raffles het huis in het oog, waar hij enige tijd zou moeten doorbrengen.

Het was niet groot, maar zeker kost-

baar, met de traditionele stenen leeuwen langs de trappen van het terras, zijn marmeren pilaren, die het balkon op de eerste verdieping droegen en tevens de bronzene voordeur flankeerden, zijn kostbaar bewerkte balustrades van dezelfde edele steensoort, zijn luxeuze terras, eveneens met een balustrade omgeven en de fraaie houtsoorten, waarvan deuren en raamkozijnen waren gemaakt.

Het huis lag op nauwelijks een kwartier lopen van het strand, als men de weg volgde, die van de achterkant langs de rotselling omlaag liep. Waarschijnlijk was het een particuliere weg, die Hooker zelf had laten aanleggen.

Bij het huis hoorde een tamelijk groot park, waarin een oranjerie, een tuinmanswoning en een garage te zien waren, om niet te spreken van de prachtige druivenkassen.

Raffles meende niet ver van die woning een oude man in zijn hemdsmouwen bezig te zien met het omspitten van een bloemperk. Voor de rest was er echter geen levende ziel in de omgeving te bespeuren.

Van de plek waar hij nu stond, kon Raffles nog vier of vijf andere villa's zien, eveneens aan de hoofdweg naar zee, maar vrij ver van elkaar gelegen.

Aan alles was duidelijk te zien dat Tampa een druk bezochte en dure badplaats was.

De wegen waren uitstekend onderhouden en breed, aan de gazons, aan bloemen en planten werd de grootste zorg besteed, de huizen waren prachtig en alle mensen, die Raffles tot dusverre was tegengekomen, zagen er welvarend en in geen geval armoedig uit.

Raffles reed langzaam verder, totdat hij de auto eindelijk parkeerde voor het lage, vergulde hek, dat zich tegenover de huisdeur bevond in de bakstenen muur, die hier de rijweg afscheidde van de voortuin.

Nauwelijks stond de wagen stil of de voordeur ging open en op de drempel verschenen een man en een vrouw, beiden witter dan sneeuw, maar nog vlugte heen, wat gauw genoeg bleek, toen zij haastig over het brede grintpad

kwamen aanlopen, de man met zijn strohoed in de hand.

Dat was de huishbewaarder Jack Jumper en zijn vrouw Jane.

Jumper opende snel het hek, liep op de auto toe, boog eerbiedig en zei:

— Welkom, mijnheer Hooker. Ik heb uw telegram ontvangen. Alles is in orde. Jane heeft al voor de lunch gezorgd. Maar komt u alleen, mijnheer?

— Voorlopig althans, beste Jumper, antwoordde Raffles glimlachend. Miss Marjorie zal waarschijnlijk pas over een paar weken hier komen, misschien wel wat vroeger. Hoe staat het met de bezitting?

— Zo goed als het maar kan, mijnheer, antwoordde Jumper. De moestuin staat er prachtig bij en het park, zie zelf maar, mijnheer. Ik heb het huis gisteren van de kelder tot de zolder nog eens extra laten schoonmaken; ik geloof, dat mijnheer tevreden zal zijn. Maar... mag ik vragen of mijnheer helemaal geen bedienden heeft meegenomen?

— Mijn bediende komt over een paar uren, Jumper, antwoordde Raffles.

— Denkt mijnheer hier lang te blijven?

— Dat kan ik je nu nog onmogelijk zeggen. Dat hangt helemaal van de omstandigheden af. Je kunt nu natuurlijk gaan, Jumper en je vrouw ook. Je woont zeker nog altijd op hetzelfde adres in Tampa?

— Ja, mijnheer.

— Nu, dan zal ik je er wel van in kennis stellen, als ik je weer nodig heb.

— Zoals mijnheer beveelt.

Raffles bracht de auto weer op gang, reed door het hek, volgde de brede grintweg, die zich even verder in drieën splitste en waarvan een deel met een grote bocht om het grasveld voor het huis heenliep en stopte pas weer voor de deur van de garage.

De oude tuinman, Tom Rixey, was komen aanlopen zo snel zijn oude voeten hem wilden dragen, om de deur te openen. Raffles zei een paar vriendelijke woorden tegen hem, die de man eigenlijk wel wat schenen te verwonderen, want de echte Hooker stond er blijk-

baar niet voor bekend, dat hij zich veel met zijn bedienden bemoeide en reed toen de garage binnen.

Zodra de wagen daar neer gezet was, begon Raffles een rondgang over zijn tijdelijke bezitting en hij moest zichzelf bekenen, dat hij het slechter had kunnen treffen, wanneer men de kleinigheid vergat, dat hij hier ieder ogenblik van een hinderlaag uit kon worden neergeschoten.

Daartoe zou bijvoorbeeld het park zich niet al te slecht lenen met zijn dikke bomen, zijn dichte bosjes, zijn kronkelende paden met onverhoedse bochten, zijn priëlen, droge greppels, waarover rustieke bruggetjes waren opgetrokken en andere plekken, die als het ware aangelegd leken te zijn om daar achter een sluipmoordenaar te verbergen.

Raffles nam zich al bij voorbaat vast voor, hier bij het vallen van de avond zo weinig mogelijk te wandelen daar hij er echt geen voordeel in zag, zich als een kwartel te laten neerschieten door een of andere booswicht.

— Als zij mij willen hebben, dan moeten zij mij maar in mijn huis komen opzoeken, bromde Raffles zacht voor zich heen. Het is wel wat veel verlangd, de schurken als het ware halverwege tegemoet te komen.

Het park bleek zich vooral in de lengte over grote afstand uit te strekken, tot bijna aan de rand van de klippen, die hier bijna loodrecht in de golven afdaalden.

Wie hier het evenwicht verloor en over de rand tuimelde, die zou geradbraakt worden op die weg van 60 meter naar omlaag.

Daar beneden bruisde de branding tussen de klippen, die overal uit de golven opstaken, want de wind was iets in kracht toegenomen en het was op dat ogenblik hoog water.

Raffles keerde terug en betrad nu het huis, waarvan hij alle sleutels bezat, die hij mogelijk nodig kon hebben en die hem door Hooker waren gegeven, voor hun wegen zich scheidden in Lancaster.

Het landhuis was met werkelijk vorstelijke weelde gemeubileerd en Jumper

en zijn vrouw Jane hadden er grote zorg aan besteed; dat moest men het oude echtpaar nageven. Er was geen stofje op de prachtige meubelen te ontdekken, geen vlekje op het tapijt. Gelijkvloers bevonden zich drie vertrekken, een grote ontvangzaal, waar ook gedanst kon worden, een eetkamer en het grote woonvertrek.

Op de eerste verdieping lag een muziekzaal, een werkkamer voor de heer des huizes, zijn eigen slaapkamer, een biljartkamer met aangrenzende rookkamer.

Tenslotte lagen op de tweede verdieping de slaapkamer van zijn dochter Marjorie en de logeerkamers.

Raffles besteedde een vol uur, om de ligging van de verschillende vertrekken nauwkeurig in zich op te nemen.

En toen kende hij ook volkomen de inrichting van alle kamers, de plaats van de trappen, ja zelfs van alle kasten.

Hij wist waar de schakelaars zaten van het elektrische licht, hij zou zelfs het aantal treden van iedere trap hebben kunnen opnoemen.

De kelder en de vliering hadden geen geheimen meer voor hem en hij kon althans met voldoening zeggen, dat zich hier zeker geen geheime luikjes in de lambrisering zouden bevinden, zoals in het huis van Hooker op Long Island.

Daarvoor was de villa te nieuw en daar het tot dusverre onbekend was geweest aan wie de villa toebehoorde, zouden de bandieten ook onmogelijk in staat zijn geweest, hier van die luikjes te vervaardigen, waarvan het nut voor hen, Raffles dacht er niet aan om het te ontkennen, heel groot was.

Toen hij dit alles wist en kende, toen hij in staat zou zijn geweest om uit zijn hoofd onmiddellijk een plattegrond en een opstand van het hele huis te maken, toen was het tijd om te gaan lunchen.

Juist toen Raffles zich dit bewust werd, drukte er iemand op de bel van de buitendeur en toen Raffles goed luisterde, hoorde hij even daarna de stem van Brand, die tot Jumper zei:

— Zeg aan mijnheer, dat Henry, de bediende er is. Of laat maar, ik zal het zelf wel doen.

Een ogenblik later stapte Brand de grote woonkamer binnen, volkomen het type van een voorname bediende, die nooit anders dan bij zeer dure families zijn diensten heeft verricht, met een opgetrokken neus, minachtende mondhoeven, aan de slapen geplakte haren, met een keurige scheiding en een onbetekende uitdrukking op het hele gezicht.

Daar het mogelijk was, dat Jumper nog in de buurt was, zei Raffles:

— Ben je daar, Henry? Het is goed. Heb je de bagage nog niet van het station meegebracht? Nu, daar kun je direct wel voor zorgen.

Hij was opgestaan, opende de deur van de kamer, zag dat Jumper juist door de buitendeur vertrok, waarschijnlijk om zijn eigen boeltje te gaan pakken en stak beide handen aan Brand toe met de woorden:

— Ik ben blij dat je er bent. Nu kan het er op losgaan. Maar eerst moeten de brave oudjes van de vloer zijn, want die zouden hier natuurlijk maar in de weg lopen.

— Dat was zeker Jumper, de huisbewaarder?

— Precies.

— Is er nog ander personeel?

— Alleen de oude tuinman, Rixey.

— Maar is dat nu niet wat verdacht weinig voor iemand als Jerry Hooker?

— Dat geloof ik haast niet. Vergeet niet, dat hij verondersteld wordt, op de loop te zijn gegaan voor de bende van het « Kwade Oog » en in zo'n geval neemt men natuurlijk geen groot gevolg van bedienden mee.

— Dat begrijp ik ook wel, maar dit is een ander uiterste.

— Dat heb ik ook bedacht, Charles, en daarom komt Henderson ook nog bij mij in dienst, als chauffeur. Hij heeft als een eenvoudige veeboer gereisd en ik weet heel zeker, dat niemand speciaal op hem zal hebben gelet. Ik zal nog eens met opzet aan de tuinman, zowel als aan Jumper vragen, of zij in Tampa geen goede chauffeur voor mij weten, maar ik heb natuurlijk mijn keus al gedaan. Over een paar uren kan onze brave reus wel hier zijn.

— Will ik je eens wat zeggen, Edward.

Ik heb er een lief ding voor over, als wij hier om andere zaken zaten, dan om die verdraaide bende te bestrijden. Het is hier zo mooi, dat men bijna aan niets anders kan denken dan aan roeien, zwemmen, vissen, tennisspelen en luiëren.

— Dat ben ik volkomen met je eens, beste kerel, maar plicht gaat nu eenmaal voor plezier en wij kunnen niet tegelijkertijd twee heren dienen. Ik wil tot iedere prijs proberen, in de geheimen van die bende door te dringen en ik geloof, dat mijn verblijf in dit huis daartoe misschien een beetje zal kunnen bijdragen. Apropos, weet je al, dat ik onderweg bijna het slachtoffer van twee benedeleden ben geworden?

— Wat zeg je daar? In de trein? Hoe is het mogelijk, dat ik er niets van gemerkt heb?

— Dat is niet zo wonderlijk. Het gebeurde in de coupé heeft natuurlijk niemand gezien, behalve wij drieën, de benedeleden en ik, want de conducteur kwam er pas bij toen het geboefte al onschadelijk gemaakt was, het oploopje aan het station van Palatka duurde nauwelijks een paar minuten. Het gebeurde voor in de lange trein en jij zat in een van de achterste wagons.

— Alles goed en wel, maar ik had het horen te weten, riep Brand uit. Vertel mij eens gauw, hoe dat in zijn werk is gegaan.

Raffles vertelde precies alles, terwijl Brand luisterde, bleek onder de verf die zijn gezicht bedekte. Toen Raffles eindelijk zweeg, zei de jongeman:

— Het is dus aan een stom geluk te danken geweest, dat je nu nog leeft; stel je voor, dat die ellendelingen je met die giftige stift in de blote hand hadden geprikt.

— Daar zou ik zeker een week lang tamelijk ziek van zijn geweest, Charles, maar ik geloof niet, dat ik er aan zou zijn gestorven, zei Raffles glimlachend. Want ik heb nog steeds een aardig middelje bij mij, samengesteld uit zeer krachtige tegengiften, dat de dodelijke uitwerking van hun spuitje opheft. Ik wil echter wel erkennen, dat dit heel wat beter was.

— En wat zijn nu je plannen?
 — Mijn plannen? Ze zijn in één enkel woord samen te vatten: ik zal wachten.

— Waarop eigenlijk?
 — Tot de bandieten hier zijn.
 — En zullen ze weten dat je hier bent?

— Beste jongen, wij kunnen nu toch werkelijk wel hebben geleerd, dat wij niet met ezels te doen hebben. De leden van de bende mogen schurken zijn, in ieder geval zijn het schrandere schurken. Wees er maar van overtuigd, dat zij nog meer pijlen op hun boog hadden, behalve die twee moordenaars in mijn coupé, en dat zij mij overal gevolgd hebben tot hier toe, zo niet in eigen persoon, dan, bijvoorbeeld, met behulp van een sterke kijker. Want het zal je wel zijn opgevallen, dat men van ieder hoog-

gelezen raam in Tampa uit, mits op het noorden gelegen, de hele weg tot aan de baai en nog verder kan overzien en dus met een sterke kijker iedereen kan volgen, die die weg begaat of berijdt. Van onze kant hebben wij natuurlijk precies hetzelfde voordeel.

— En als de bandieten er, bijvoorbeeld, binnen een week niet geweest zijn, Edward?

— Dan, dan hebben wij een week in een heerlijke natuur doorgebracht en dat is ook wat waard. Dan keren wij naar New York terug en wij proberen het heel eenvoudig op een andere manier, om de bende er onder te krijgen.

— Heel eenvoudig? herhaalde Brand hoofdschuddend. Nu, het is een uitdrukking als iedere andere, maar ik voor mij geloof niet, dat het zo bijzonder eenvoudig zal zijn.

HOOFDSTUK V

VOORBEREIDSELEN

Om twee uur in de namiddag vertrokken Jumper en zijn vrouw en zij kregen van Raffles het verzoek mee, in Tampa, eens rond te kijken naar een goede chauffeur.

Maar om drie uur kwam Henderson zich zelf aanmelden en het hoeft zeker niet te worden gezegd, dat hij onmiddellijk werd aangenomen. Hij had zijn livree in een koffertje bij zich, hij zag zich een slaapkamer in het huis toegevoegd en nog geen half uur later waren alle drie de mannen al ijverig bezig, die slaapkamer met behulp van een goed verborgen elektrische draad en een alarm signaal, in verbinding te brengen met het slaapvertrek van de imitatie Hooker, dat Raffles zich op de eerste verdieping had laten inrichten.

Wat Brand betreft, hij zou slapen in een aangrenzende kamer, waarvan de

tussendeur 's nachts zou kunnen openblijven.

En net toen dit alles klaar was en de sporen van het werk met de grootste zorg waren verwijderd, kwam zich iemand uit Tampa aanmelden, die verzocht, de vacante betrekking van chauffeur te mogen vervullen...

Charles Brand, die hem in zijn hoedanigheid van huisknecht al de deur had willen wijzen, met de verklaring dat men reeds voorzien was, voelde zich echter zacht opzij gedrongen door Raffles, die net de hall was binnengestapt en de sollicitant in het oog had gekregen. Hij monsterde de man enige ogenblikken en vroeg toen op de korte toon, die de beurskoning eigen was:

— Ben je uit Tampa?

— Jawel mijnheer.

— Je wilde bij mij in betrekking ko-

men als chauffeur?

— Ja, mijnheer, maar de bediende hier zei mij, dat de betrekking al bezet is.

— Dat is ook zo, maar als je van huiswerk verstand hebt, kun je hier wel blijven, tenminste wanneer je er genoeg mee neemt, dat ik je over veertien dagen met een maand loon weer aan de dijk zet, want het is best mogelijk dat ik hier niet langer blijf.

— Dat neem ik aan, mijnheer. Ik zoek al lang naar werk en ik heb niet veel keus.

— Kun je dadelijk in dienst komen?

— Als het moet kan ik hier blijven, mijnheer. Ik heb hier in mijn koffertje mijn kleren.

— Je naam?

— Andrew Hope.

— Nu dan, Andrew Hope, dan neem ik je op die voorwaarde aan. Je werk zal bestaan in wat men van een huisknecht kan verwachten; bedden opmaken, zilver poetsen, vaten wassen en de rest. Want een dienstmeisje houd ik er niet op na en dat is maar goed ook in een huis zonder meesters.

— Ik kan dus dadelijk blijven, mijnheer?

— Ja. De bediende zal je je kamer wel even wijzen.

Brand had een snelle blik met Raffles gewisseld, want hij begreep absoluut niet, wat het aannemen van deze volkomen overbodige bediende betekende. De man zou alleen in de weg lopen en lastig zijn. Hij zei echter geen woord maar ging met de nieuwe huisknecht de trap op, wees hem zijn kamertje op de zolderverdieping en daalde toen haastig de trappen weer af, om de werkkamer binnen te gaan, waar hij Raffles voor zijn bureau vond zitten. Hij liep vlug op hem toe en vroeg fluisterend:

— Wat betekent dat nu, Edward. Wat moeten wij met die vent?

— Denk je, dat we hem niet nodig zullen hebben?

— Dat weet je toch zelf wel. Niet nodig? Hij zal ons zelfs tot last zijn. En je hebt hem niet eens naar zijn getuigenschappen gevraagd.

— Waartoe zou ik dat gedaan heb-

den. Ik wist toch wel, dat ze nagemaakt zouden zijn.

Brand keek Raffles een ogenblik verbluft aan en barstte toen uit:

— Wat moet dat nu betekenen? Wat bedoel je daarmee? Geloof je, dat die man een bedrieger is?

— En waarschijnlijk nog wel erger ook, Charles. Die man maakte praatjes. Zijn gezicht beviel mij al direkt niet en hij stond gewoon te liegen, toen hij zei, dat hij al zolang vergeefs naar een betrekking zocht. Want er wordt tegenwoordig juist om goede huisknechts gevocht. Een echte bediende zou dadelijk rechtsomkeer hebben gemaakt, als men hem een dienstbetrekking van twee weken aanbood.

— Dus je denkt? stamelde Brand verschrikt.

— Dat wij hier te doen hebben met een handlanger van de bende, antwoordde Raffles rustig.

— En zo'n kerel haal je in huis? fluisterde Brand, terwijl hij ontsteld een stap achteruit ging.

— Natuurlijk. Ik moet hem immers het werk een beetje vergemakkelijken.

— Nu, dat is een hele vreemde opvatting, antwoordde Brand hoofdschuddend. Ik heb steeds geleerd, dat men een groot gevaar bestreed en het uit de weg ging, wanneer dit mogelijk was.

— Die opvatting is totaal verkeerd, vriend, hernam Raffles glimlachend. Dat kan zij althans zijn. Want er kunnen zich gevallen voordoen, dat men een groot gevaar het best bestrijdt, door het uit te lokken. En zo'n geval heeft zich nu voorgedaan. Die man is hier waarschijnlijk heengestuurd door zijn medeplichtigen, met het doel, te proberen hier vaste voet te krijgen. Natuurlijk begrepen zij heel goed, dat zij de kans liepen, vergeefs moeite te hebben gedaan, bijvoorbeeld omdat ik al voorzien was van een bediende, of er ieder ogenblik een verwachtte, maar zij hadden er die moeite graag voor over, daar het van groot belang voor hen was, dat er iemand in huis was, die ieder ogenblik van de dag en van de nacht een deur zou kunnen openen voor zijn handlangers.

— Ik moet je één ding zeggen, Edward: ik bewonder je kalmte, antwoordde Brand. Weet je wel dat een deur evengoed twee moordenaars als zes of tien, desnoods twintig kan binnenlaten? En wat zou je tegen zulk een overmacht kunnen uitrusten?

— Meer dan genoeg, wees daar maar zeker van. Tampa is niet ver af en ik heb al ontdekt, dat er een goede telefoonverbinding met de villa is.

— De bandieten zullen beginnen, met de telefoondraad door te snijden.

— Dat is niet erg, want ik heb een gedeelte van de tijd nuttig besteed aan een aardig werkje: ik heb een tweede draad aangebracht, eveneens uitkomend in mijn slaapkamer en die buitenshuis weer met de hoofdleiding bij elkaar komt. Laten zij dus maar gerust zoveel knippen als zij willen, als mijn goed verborgen hulpdraad maar niet gevonden wordt, dan kan ik binnen een kwartier de hele politiemacht van Tampa hier in huis hebben. Laat ik er echter dadelijk aan toevoegen, dat ik liever niet tot die maatregel zou overgaan, tenzij ik er volkomen zeker van kan zijn, dat de politie hier zal zwijgen en verder, dat er geen enkele bandiet ontsnapt. Want wanneer dit het geval is, zouden mijn toekomstige plannen zeker in duigen kunnen vallen. Een ontsnapte boef is natuurlijk meer dan voldoende om het Centrale Bestuur van New York te waarschuwen, en dat mag juist in geen geval gebeuren, voor ik de tijd heb gehad om mijn eigen zaakjes te regelen.

— En wanneer je je vergist? Wanneer die man eens volkomen onschuldig was?

— Wel dan zeg ik: des te beter. Dat wil zeggen, des te beter voor de stakker. Ik voor mij zou liever willen dat ik mij niet bedroog in zijn hoedanigheid, want hoe eerder de zaak hier achter de rug is, hoe beter het voor ons allen is.

— Geloof je, dat zij gauw te voorschijn zullen komen?

— Ik verwacht hen zelfs vannacht nog.

— Zo vlug al?

— En waarom niet? Er moet ook

voor hen veel aan gelegen zijn, deze taak zo gauw mogelijk af te maken. Zij moeten tot iedere prijs voorkomen, dat de indruk gewekt wordt, alsof men de spot zou kunnen drijven met de bedreigingen van de bende van het « Kwade Oog ». En bovendien moeten zij wel snel optreden, omdat in een kleine stad als Tampa, de aanwezigheid van een stelletje vreemdelingen te gauw de aandacht zou trekken, nu het zomerseizoen nog lang niet begonnen is. Dat willen zij natuurlijk vermijden.

— Je mag zeggen wat je wil, ik vind het vooruitzicht niet bijzonder aantrekkelijk, dat wij misschien vannacht al te doen zullen krijgen met dat ongure gespuis, antwoordde Brand hoofdschuddend. En het idee is mij al heel onaangenaam, dat wij ieder ogenblik van de dag in aanraking komen met die bediende. En daar valt mij iets in. De kerel zou ons best kunnen vergiftigen.

— Hij zou het in ieder geval kunnen proberen, antwoordde Raffles bedaard. Maar die pogingen kunnen wij onmiddellijk nutteloos maken door jou te promoveren tot kamerbediende. Jij zorgt dus voor de dranken.

— Maar het eten?

— Dat zullen wij niet hier gebruiken. Ik ga in een restaurant in Tampa dineren.

— Prachtig. En je personeel: Henderson en ik?

— Jullie lopen natuurlijk niet het minste gevaar, antwoordde Raffles schouderophalend. Waarom zou die man twee onnozele bedienden willen vergiftigen?

— Alles goed en wel, maar ik zal hier in huis toch liever maar niets gebruiken, hernam Brand, die een tikje bleker was geworden. Een ongeluk schuilt in een klein hoekje en die schurk kon op ons wel eens een proef willen nemen met zijn vergiftig goedje.

— Wij praten er al over alsof het al zo ver is, Charles, maar ik voor mij vind het veel waarschijnlijker, dat zij 's nachts zullen opereren. Zij weten immers, dat Hooker onder de bescherming staat van John Raffles en zij moeten er op verdacht zijn, dat deze zijn bescher-

meling voorzien heeft van een aantal tegengiften en dat risico mogen zij niet lopen. En ik verzeker je, dat wij hen de baas zullen blijven als Henderson de helpende hand biedt. Wat doet hij op het ogenblik?

Brand had een blik uit het raam geworpen en antwoordde glimlachend :

— Wat zou hij anders doen dan in de garage werken? Hij heeft de deuren wijd open gezet en hij poetst aan de auto, alsof zijn leven er van afhangt.

— Wel, dat doet het misschien wel in zeker opzicht, zei Raffles met een flauwe glimlach. Laat hij zijn rol maar goed spelen, want onze derde bediende mag natuurlijk absoluut geen argwaan koesteren, wanneer onze plannen niet in duigen willen vallen. Want dan geven zij misschien hun voornemen op en...

— En dat zou prachtig zijn, vulde Brand levendig de zin aan.

— Dat zou integendeel erg spijtig zijn, Charles, want dan zou ik al deze moeite voor niets hebben gedaan. De kogel moet nu door de kerk en ik wil de schurken hier in mijn macht krijgen, om hen als het ware als een citroen te kunnen uitknippen, zodat hun geheimen of althans een goed deel er van in het glas achterblijft. De beedspraak is misschien niet erg gelukkig, maar ik hoop, dat je mijn bedoeling begrijpt. En ga nu maar gauw aan je werk, speel je rol naar behoren, laat je gerust uithoren door de nieuweling, wat maar kort hoeft te duren, daar je immers zelf nog niet lang in mijn dienst bent en zeg maar dat ik heel vast slaap en vroeg naar bed ga.

Brand verliet het vertrek en een ogenblik later zag Raffles hem aan het werk en wie niet wist wie de jongeman was, die zou onmogelijk iets anders hebben kunnen denken of hij was een ijverig, goed afgericht bediende van goede huize.

Tegen vijf uur liet Raffles Henderson met de auto voorkomen en hij reed naar Tampa, om daar te dineren. Brand bleef alleen achter met Andrew Hope.

Het bleek, dat de tuinman, die dit voor de huisbewaarders ook gedaan had, al voor de groenten, vlees, en wat er nog anders nodig was had gezorgd. Brand

was er gauw bij geweest om dit alles zelf te koken en te braden. Want hij deelde de gerustheid van Raffles betreffende de veiligheid van de bedienden bevestigend niet.

Hij verliet de keuken dan ook niet en daar at hij met Andrew Hope en Tom Rixey, de oude tuinman.

De nieuwe bediende bleek heel veel te hebben gereisd in tal van landen en hij wist daar inderdaad onderhoudend van te vertellen, maar zijn verhaal was telkens doorspekt met schijnbaar onbetekenende vragen, die allen betrekking hadden op de gewoonten van de man, die hij voor Jerry Hooker hield.

Brand gaf antwoord zo goed hij kon en volkomen zoals een bediende zou gedaan hebben, die zijn meester nog maar kort kende.

De maaltijd werd besproeid met een glas wijn en ook deze drank had Brand eigenhandig uit de kelder gehaald.

De nieuwe bediende presenteerde hem na de maaltijd een sigaret, maar Brand sloeg die af en stak zijn pijp aan.

Om acht uur kwam de zogenaamde Hooker uit Tampa terug, de auto werd in de garage gezet en nauwelijks had Henderson zijn livrei uitgedaan, of men zag hem alweer bezig met het oppoetsen van de wagen, ofschoon die nauwelijks een stofje vertoonde, want de weg was nauwelijks droog van de regen, die een paar dagen geleden gevallen was.

Hope opende de voordeur en Brand zorgde wel, dat hij ook in de hall was, want hoe gemakkelijk zou het de bediende niet zijn gevallen, zijn slachtoffer onverhoeds neer te stoten en dan de vlucht te nemen.

Toen hij Raffles deelgenoot maakte van deze vrees, op een ogenblik dat de beide mannen even ongestoord met elkaar konden spreken, haalde Raffles de schouders op en zei :

— Ik draag nog altijd mijn pantser en het moet een vreemd mes zijn, dat er doorheen dringt. Toch zou ik liever niet willen, dat de man het zover liet komen, want als die aanslag mislukte, zouden niet alleen de anderen worden afgeschrikt, maar zij zouden ook terecht twijfel kunnen koesteren, aangaande de

identiteit van die zogenaamde Hooker.

— Wat hen intussen niet zou beletten, Raffles, de man die zijn plaats inneemt, te vermoorden, zei Brand zacht.

— Dat spreekt vanzelf. Ik denk echter wel, dat zij tot vannacht zullen wachten. Zij weten natuurlijk heel goed, dat Hooker veel contant geld moet hebben meegenomen. En zij zullen dus willen proberen, hem niet alleen te doden, maar ook hem te beroven. En dat gaat natuurlijk overdag niet, in bijzijn van twee bedienden.

— Er is nog een ding, wat mij niet goed duidelijk is, Edward.

— Laat eens horen.

— De schurken moeten er toch rekening mee houden, dat zij hier 's nachts twee bedienden in huis vinden. Verder moeten zij er op verdacht zijn, dat hun overval met enig lawaai gepaard zal gaan. Hoe zullen zij het ons, de bedienden, beletten om je te hulp te komen?...

— Misschien zullen zij een of ander vergiftig en bedwelmend gas in jullie kamer spuiten; een oud en beproefd middelje, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij een verse sigaret opstak.

Brand keek Raffles een ogenblik met wijdopen mond aan en zei toen verontwaardigd:

— En dat zeg je maar zo rustig. Wil je eens vertellen, hoe we ons daarentegen moeten wapenen?

— Door een soort gasmasker te dragen.

— Ik heb er geen.

— Maar ik wel, kerel. Geloof je nu werkelijk, dat je met een ezel en een beginnening te doen hebt? Denk je, dat ik zo'n overval zou afwachten, zonder mij op alles voor te bereiden? Ik heb voor jou en voor Henderson een voortreffelijk apparaatje bij me, dat jullie onder de dekens kunt verbergen en dat voorzien is van een gummislang met een mondstuk. Je hebt niet anders te doen dan dat mondstuk tegen de lippen te drukken, zodra je de minste verdachte geur, of iets van duizeligheid merkt, want het is wel mogelijk, dat zij een soort gas gebruiken, die volkomen reukloos en daardoor des te gevaarlij-

ker is. Het kleine reservoir, waaraan de buis bevestigd is, bevat genoeg zuurstof om jullie desnoods een vol uur van frisse lucht te voorzien, wanneer je onder de dekens eenmaal het kraantje hebt opengezet, ruimschoots voldoende dus. Maar je kunt ook evengoed het raam openzetten, dan heb je met al die omslag niets te maken.

— Maar als ik het raam openlaat, kunnen zij daardoor naar binnen klimmen.

— Dat spreekt vanzelf.

— En wat moet ik dan doen?

— Laat ze maar klimmen.

— O, leuk zeg. En laat ik dan ook toe, dat ze mij in bed afmaken?

— Charles, Charles, wat ben je toch aan het doordraven. Nee, natuurlijk niet. Zodra je onraad merkt, geef je onmiddellijk het sein, je haalt je revolver te voorschijn, die natuurlijk ook onder je kussen ligt en je schiet zoveel van de indringers neer, als je maar kunt. En bedenk wel, geen van die schurken mag ontkomen. Ik sta er niet op om hen allemaal uit te roeien, maar ik hecht er daarentegen heel veel aan, dat geen van hen kans zal zien een bericht van de nederlaag naar het hoofdkwartier te sturen, voor ik de grote slag heb geslagen, voor ik althans geprobeerd heb, het geheim van de Moloch te doorgronden. Moet ik je nog zeggen, dat hier vannacht in huis niemand werkelijk mag slapen, dat wij wel mogen doen alsof, maar oren en ogen wijd open moeten houden? Maar mijn hemel, Charles, het lijkt mij werkelijk toe, alsof je een beetje ongerust bent.

— Dat is zelfs wel wat zacht uitgedrukt, Edward. Ik kom er rond voor uit, dat ik bang ben, ja, echt bang. Wij hebben al een paar keer kennis gemaakt met de duivelse listigheid en wreedheid van de bende van het « Kwade Oog » en haar leden. Wij hebben een paar van hun strijdmiddelen leren kennen en nu die mislukt zijn, zullen zij andere willen toepassen. Zij zullen misschien gebruik maken van elektriciteit, van bommen, van handgranaten, wat weet ik? Wij weten niet of er drie of tien zullen zijn of misschien wel twintig. De andere

villa's in de omgeving liggen minstens tien minuten van ons verwijderd en zelfs al zouden zij de hele villa in de lucht willen laten vliegen, dan nog zouden zij ruimschoots gelegenheid hebben om te ontkomen, lang voor men onze lijken onder de puinhopen zou hebben gevonden.

— Goede hemel, het is alsof ik iets uit een driestuiversroman hoor voorlezen! riep Raffles uit. Ik verzeker je dat het niet zo ingewikkeld zal zijn,

Charles. Zij denken, dat ik hier zo goed als weerloos ben en vier of vijf mannen met een dolk of een revolver zullen dan meer dan voldoende zijn om de zaak tot een goed einde te brengen. Ik verzeker je, Charles, dat je zonder onnodige angst je kamer naast de mijne kunt gaan betrekken, want ik heb enige voorzorgsmaatregelen getroffen, zo afdoende, dat je mij naderhand misschien een compliment zult maken.

HOOFDSTUK VI

TUSSEN TWAALF EN TWEE

Om elf uur lag het hele huis schijnbaar in diepe rust. Schijnbaar, want Raffles zowel als Henderson en Brand waren klaar wakker.

Henderson was in zijn kamertje op de derde verdieping.

De tussendeur, die de slaapkamer van Raffles en Brand scheidde, stond half open, de deuren naar de gang waren gesloten.

Bijna overal in het huis waren de lichten uit, op enkele lichtpunten in de gangen na en kleine nachtlampjes in de beide slaapkamers.

Alleen Rixey, de oude tuinman, sliep vast en was zich van geen gevaar bewust.

Wat Hope betreft, ook hij was al om elf uur naar zijn slaapkamer gegaan en Henderson had duidelijk gehoord, hoe hij de grendel verschoof.

Een paar uren verstreken, zonder dat er iets gebeurde.

Het kon omstreeks één uur geweest zijn, toen de aandacht van Brand getrokken werd door een zwak gemorrel aan het slot van zijn kamerdeur. Hij bewoog zich echter niet, maar bleef doodstil liggen. Hij kon overigens juist het deurslot zien, zonder zich te ver-

roeren. Een ogenblik leek het hem, alsof hij even de sleutel zag bewegen, die hij in het slot had laten zitten, en plotse-ling viel dit voorwerp bijna zonder geluid te maken op de dikke vloermat, die voor de deur lag.

— Het zal dus gas zijn, mompelde Brand voor zich heen. Nu, het doet mij plezier, dat er eindelijk wat gaat gebeuren, want die spanning was bijna niet te verdragen.

Hij had het hoofd zo gedraaid, dat hij, onder de dekens, gemakkelijk het mondstuk van de gummibuis van het zuurstofapparaat tegen de lippen kon drukken zonder zich veel te bewegen.

Hij wachtte echter met het openen van het kraantje, tot een uiterst zwakke, nauwelijks merkbare geur hem waarschuwde, dat het giftige gas de kamer begon te vullen.

Zijn linkerhand tastte behoedzaam naar de drukknop, die aan de binnenkant van de bedstijlen goed verborgen was en hij drukte er op. Er klonk geen enkel geluid, maar op hetzelfde ogenblik zou in het brede bed, waarin Raffles lag, aan het voeteinde een heel eenvoudig elektrisch apparaatje in

werking komen, 'n zogenaamde brommer of gonzer en het trillen in de onmiddellijke nabijheid van Raffles' voeten, zou ruimschoots voldoende zijn om hem te alarmeren, terwijl er totaal niets te horen was. Want het was heel goed mogelijk, dat de Grote Onbekende zelf niets had gehoord van het zachte gemorrel aan Brand's kamerdeur.

Er verliep een kwartier en Brand haalde nog steeds adem door het mondstuk van de rubberbuis, dat met een gummiring hermetisch om zijn lippen sloot, want hij begreep wel dat de geringste onvoorzichtigheid op dit ogenblik ernstige gevolgen kon hebben.

Hij had al onmiddellijk, na Raffles te hebben gewaarschuwd, ook op de knop gedrukt van het alarmsignaal, dat in de slaapkamer van Henderson was aangebracht en allen waren dus nu op hun qui-vive.

Brand lag met gesloten ogen in bed, maar zij waren toch niet zo volkomen dicht, of hij kon, tussen een kier van zijn oogleden door, duidelijk zien hoe de tussendeur langzaam werd dichtgeduwd.

Hij zag niets dan een hand en een arm, de man die de deur dicht deed, was onzichtbaar.

De deur was nauwelijks dicht of Brand gooide de dekens van zich af, het toestel nog altijd tegen de mond gedrukt, het reservoir met zuurstof onder de linker elleboog tegen het lichaam geklemd, zodat hij de rechterhand vrij had om zonder enig gerucht en snel het raam wagenwijd te openen.

En zo krachtig, zo fel was de invloed van het gas, dat hij nog duizelde toen hij het mondstuk van zijn lippen wegnam en de frisse nachtlucht inademde, die snel het dodelijke gas uit de kamer verdreef.

Hij had zijn revolver uit zijn zijzak van zijn pyjama gegrepen, ontdeed zich van het zuurstofapparaat en opende weer voorzichtig de tussendeur.

Er waren nauwelijks een paar seconden verlopen tussen het ogenblik,

waarop de deur gesloten werd en dat, waarop hij haar weer opende.

Door de smalle kier kijkend zag hij drie mannen in de kamer staan, allen met een gasmasker voor het gezicht, zodat er van hun gezicht niets te zien was.

Zij slopen juist naar het bed van Raffles toe, die daar onbeweeglijk lag, schijnbaar volkomen bewusteloos. Twee van hen hadden revolvers in de hand en in de vuist van de derde zag Brand het brede lemmet glinsteren van een spits geslepen mes. Nog terwijl hij keek vloog deze man op het bed toe met opgeheven mes, rukte met een enkele greep de dekens weg en stootte toe.

En terwijl Brand vuurde, draaide Raffles zich bliksemsnel opzij...

De man met het mes stortte voorover op het bed en het moordwapen viel uit zijn vuist. Toch niet helemaal doelloos, want de scherpe punt trof de gummibuis van het zuurstofapparaat.

Raffles had het blijkbaar onmiddellijk gezien, want hij kneep de kleine opening zo goed mogelijk dicht.

Hij verkeerde echter in een hachelijke situatie, want hij moest met de andere hand het mondstuk tegen zijn lippen gedrukt houden.

De beide anderen hadden hun revolvers al opgeheven.

Raffles had zich bliksemsnel van het bed laten vallen en hurkte er achter neer.

De moordenaars schoten, maar hun kogels drongen in de matras, waar zij vermoorden.

Op dat ogenblik vuurde Brand voor de tweede keer en zijn kogel velde een van de beide bandieten. Diens doodskreet werd gesmoord door het masker en als een blok stortte hij neer.

De ander keerde zich om, zag de op een kier geopende deur en schoot in het wilde op de vage gedaante, die hij daar achter ontdekte. De kogel schampte Brand aan het oor, die zich nauwelijks meer op de been kon houden, want de kamer van Raffles, waar

geen raam had opengestaan, was nog gevuld met gas.

Om niet te stikken, was hij wel verplicht de deur wagenwijd open te werpen en achteruit te gaan, dicht bij het open raam in zijn eigen kamer.

Terwijl hij dit deed, werd de gangdeur van Raffles' kamer opengegooid en Henderson stormde naar binnen. De reus had het goede idee gehad, zijn eigen zuurstofapparaat met een riem op zijn borst vast te binden en het mondstuk met behulp van een handdoek voor zijn mond te bevestigen. Hij had dus beide handen vrij en maakte er een uitstekend gebruik van.

Met een paar stappen was hij bij de bandiet, die net op Brand gevraagd had en velde hem met een geweldige slag tegen de kaak, die het masker vernielde, zodat de man niet meer meeltelde.

Daarop rende hij onmiddellijk naar een van de beide ramen, rukte de gordijnen opzij en liet de frisse nachtlucht binnen stromen.

Maar het gevaar bleek nog niet geweken te zijn, want op het smalle balkon vertoonden zich plotseling drie mannen, die er net met behulp van een ladder op waren geklauterd, allen gewapend met messen. Zij hadden het gezicht bedekt met zwarte doeken, zodat er niets van te zien viel dan hun ogen. Zij stortten zich onmiddellijk op de reus en het mes van een van hen schampte zijn benedenarm.

Dat belette hem echter niet, de man die hem gewond had, in de borst te grijpen, als een kind op te lichten en over de rand van het ijzeren balkon te smijten... Met gebroken nek bleef de moordenaar op de tegels van het kleine terras liggen...

Dol van woede wierpen de anderen zich op Henderson, die zich alléén moest verdedigen, want Raffles voelde zijn krachten langzaam maar zeker ontzinken, daar hij de snee in zijn gummibuis niet voldoende kon dichthouden en het gas hem al direkt duizelig had gemaakt.

Brand kwam nu echter te hulp en toen de beide schurken een revolver in zijn hand zagen, kozen zij de wijste partij, maakten rechtsomkeer en lieten zich vliegensvlug langs de ladder afglijden.

Wel greep Henderson zo snel hij kon het boven einde van de stijlen en gooidde de ladder terug, maar het was al te laat, de bandieten verdwenen in de duisternis.

Brand stampvoette driftig en riep op gedempte toon :

— Nu ontvluchten er toch twee, en dat had juist tot iedere prijs voorkomen moeten worden.

— Ik geloof niet, dat zij ver zullen komen, Charles, klonk de zwakke stem van Raffles achter hem.

Met een zachte kreet wendde Brand zich om en hij zag dat Raffles zich met moeite, op handen en voeten kruipend, tot bij het open raam gesleept had.

Hij zag heel bleek en zijn ademhaling ging gejaagd, maar hij was bij kennis en het was duidelijk, dat zelfs zijn denkvermogen niet geleden had. Toch had de inspanning hem al sterk aangegrepen en na het uitspreken van deze weinige woorden, verloor hij het bewustzijn.

Brand boog zich direkt over hem heen en gaf Henderson snel enige bevelen. Deze opende het muurkastje tussen de beide ramen en haalde er een fijn bewerkt kistje uit, dat hij opende en nam er een flacon van groen kristal uit, die hij Brand aangaf. Deze hield de flacon, na er de kristallen stop te hebben afgedaan, Raffles even onder de neus en rook er toen zelf aan.

Geen vijf minuten verstreken, of Raffles sloeg de ogen alweer op en zei, duidelijk verstaanbaar, hoewel op zwakke toon :

— Ik dank je, Charles. Het gaat al wat beter.

— Ik zou nu maar niet praten, Edward.

Raffles snoof nog even de uiterst sterke geur op van het vocht, dat zich in de flacon bevond en antwoordde

toen hoofdschuddend :

— Ik denk er niet aan. Over tien minuten zal ik helemaal hersteld zijn en alvorens te gaan slapen, zijn er nog andere dingen te doen. Eerst moeten wij de stand van zaken eens opmaken. Zijn jullie gewond ?

— Ik heb een onbeduidende schram aan het oor : een revolverschampschot, antwoordde Brand.

— En jij James ?

— Nog van minder betekenis, mylord. Een afgegleden messteek aan de benedenarm ; het heeft wat gebloed, maar dat is alweer over. Het is een groot geluk, ik had juist een aderlating hoog nodig.

— En de tegenpartij ?

— Nu, daar staat het tamelijk slecht mee, als ik de twee vluchtelingen uitschakel, antwoordde Brand. Die kerel met zijn mes heeft mijn kogel geloof ik door zijn kop gekregen, hij is tenminste mordsdood. Dan liggen er hier nog twee, waarvan er een een kogel tussen de schouderbladen heeft en die nooit meer zal opstaan. De derde is door Henderson neergeslagen, daarbij is zijn masker vernield en omdat hij al een kwartier zo heeft gelegen, zal er weinig aan hem op te lappen zijn. Dit wat betreft de drie mannen, die hier eerst kwamen. Van de drie kerels die van de kant van het balkon wilden binnendringen, heeft Henderson er een over de leuning naar beneden gesmeten. Daar zal hij nog wel liggen.

— Dan hoeven we naar die man niet verder om te kijken, zei Raffles lakoniek. Het balkon is ruim twaalf meter van de grond en daar beneden is een terras, met betontegels.

— Maar toch hebben we ons doel niet bereikt, Edward, twee van de kerels zijn ontkomen en nu zal er wel getelegrafeerd worden. Morgenochtend kan het Hoofdkwartier van de bende in New York al weten, dat de aanslag mislukt is.

— En ik geloof het tegendeel te mogen aannemen, antwoordde Raffles glimlachend. In welke richting zijn zij

verdwenen ?

— Naar de kant van de boswachterswoning.

— Ga dan maar eens kijken aan de voet van het ijzeren hek ; maar wacht even, anders zou je zelf een groot gevaar lopen.

Raffles stond op, weliswaar nog 'n beetje duizelig en wankelend, ging naar de klerenkast, opende deze, tastte even rond en scheen nu een kleine schakelaar te verzetten.

— Wat doe je daar toch ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik ontlad het ijzeren hek rondom het park weer, antwoordde Raffles glimlachend.

— Je ontlad het ? vroeg Brand. Er stond dus stroom op ?

— Het gewone voltage van de huisleiding 220 volt, antwoordde Raffles. Soms is dit voldoende om een mens te doden, maar in ieder geval ruimschoots voldoende om hem geruime tijd machteloos te maken.

— Willen wij eens gaan kijken, mijnheer Brand ? vroeg Henderson.

— Ik ga met je mee, James, zei Brand, doch voegde er aan toe :

— Maar, zouden we je hier alleen kunnen laten, Edward ? Is het wel zeker, dat wij de vijand helemaal verslagen hebben ?

— We kunnen het er wel op houden dat dat vaststaat, Charles. En zo niet, niemand zou hier hebben kunnen ontvluchten, van het ogenblik af, dat ik op de knop drukte, waardoor het ijzeren hek electrisch geladen werd.

— Maar zou er niemand meer in huis zijn ?

— Dat lijkt mij heel onwaarschijnlijk. Maar je kunt je wat mij betreft gaan overtuigen ; wij kunnen overal de lichten ontsteken en gaan zoeken.

Dit werd gedaan en binnen tien minuten had Raffles de zekerheid, dat er zich in het huis niemand anders bevond dan hij en zijn beide metgezellen.

De zwaargewonde man, nog bewusteloos door de invloed van het gifgas, werd op een rustbank gelegd en van

het gasmasker ontiaan.

Onmiddellijk herkende men Andrew Hope, de verraderlijke bediende.

Henderson en Brand gingen nu snel naar de tuin en beneden vonden zij het lijk van de man, die bij de val van het balkon terecht gekomen was op zijn hoofd. De hersens pulden er uit. Zij liepen het park in en bij het licht van een zaklantaarn ontdekten zij tenslotte vlak bij het lage ijzeren hek de roerloze lichamen krampachtig geklemd om de spijlen van het hek. Zij waren niet dood, maar ernstig gewond en hun handen en armen vertoonden vreselijke brandwonden.

Niet zonder moeite wist Henderson hun handen los te maken en toen sleepte hij ze met zich mee terug, in iedere hand een van de kerels, die hij in de kraag had gepakt, juist als een tijger het zijn prooi doet.

Brand was hem al vooruit gegaan en hij vond Raffles bij de rustbank waarop de bediende lag, met een klein aantekenboekje en enige papieren in de hand, waarin hij aandachtig zat te lezen.

Zijn ogen schitterden toen hij opkeek en zacht tegen Brand zei:

— Ik geloof te mogen zeggen, dat wij een schitterende vangst hebben gedaan. Ik heb hier een lijstje met de namen van enige blijkbaar belangrijke leden van de bende en verder een paar brieven, die deze Hope ontvangen heeft van een luitenant van de bende.

— Zijn die brieven ondertekend?

— Dat niet, behalve met de graad van de ondertekenaar. Naar het schijnt, heeft iedere luitenant een afzonderlijk herkenningsteken; nu eens een letter, dan weer een cijfer, soms ook een hele eenvoudige tekening, bijvoorbeeld een huis, een ster, een vierkant, een cirkel of iets dergelijks. Namen schijnen zo weinig mogelijk te worden genoemd. Maar deze brief is in ieder geval geschreven door een lid van de bende en er bestaat heel veel kans, dat de politie in New York in haar verzameling handschriften een brief begint, die door dezelfde man is geschreven, door de afzender van deze brief.

— Wat staat er in? vroeg Brand, en hij nam nieuwsgierig de brief van Raffles aan.

Maar bijna dadelijk riep hij teleurgesteld uit:

— Maar dat is in code.

— Dat is het, en een tamelijk lastige ook, antwoordde Raffles glimlachend. En ik zou de betekenis ook zeker niet zo gauw hebben ontdekt, als mijnheer Hope in de voering van zijn vest niet de sleutel van deze code zou hebben bewaard. Ik maskte dat kledingstuk open om hem een beetje lucht te geven, ik meende iets te horen knitseren, mijn nieuwsgierigheid won het van mijn tact. Ik tornde het vest open en ik haalde er dit interessante papiertje uit.

— En wat staat er in de brief?

— Hope krijgt hier een bevel, onmiddellijk naar het hoofdkwartier te gaan en daar verslag uit te brengen over operatie Jerry; dat is natuurlijk de moord en de beroving van Jerry Hooker.

— Maar dat alles kunnen zij toch onmiddellijk in de bladen lezen.

— Zeker, maar zij hopen hier een grote buit te vinden en wie er weet te ontsnappen, moet dat geld natuurlijk overbrengen. Welnu, die taak schijnt aan Andrew Hope te zijn toevertrouwd. Nu is niets gemakkelijker dan zijn plaats in te nemen, want het toeval heeft gewild, dat deze man groot is, grijze ogen heeft en een lange, tamelijk scherpe neus. Het zal heel gemakkelijk zijn, zijn uiterlijk aan te nemen.

— Mag ik een opmerking maken, Edward?

— Laat maar eens horen.

— Als jij in New York komt vertellen, dat je Hooker van kant hebt helpen maken, wil je mij dan eens zeggen, hoe ze dat zullen geloven, als ze er geen woord van in 'de bladen lezen?

— Beste Charles, ik ben absoluut niet van plan iets dergelijks te vertellen, antwoordde Raffles kalm. Dat zou wel bijzonder onhandig zijn. Nee, ik ga daar een verhaal opdissen, dat hier onze opzet mislukt is, omdat Hooker, na de aanslag die op hem werd gepleegd in de trein, zijn reisroute uit vrees blijkbaar had veranderd en spoorloos was ver-

dwenen.

— En als zij dat eens gaan napluizen?

— Waarom zouden zij het napluizen? Zij hebben geen reden om het tegendeel te geloven. Deze bandieten hier zullen zeker niet klappen; drie zijn er dood, drie zwaar gewond en in de eerste weken zeker niet in staat om een vin te verroeren. Ik zal op deze manier heel wat interessants kunnen ontdekken en daarmee zal ik later mijn voordeel weten te doen.

— Waar laat je die gewonden?

— Hier in huis.

— Wie zal ze moeten verzorgen?

— Dat kan de oude Rixey doen.

— Dan moet je hem inlichten.

— Dat is echt niet nodig. Het zijn gewoon inbrekers, die wij hebben overmand en de goede oude man, die half

suf is, zal er zich niets van aantrekken, hun potje voor hen koken en hen nu en dan een drank ingeven.

— En als zij hem overvallen, vluchten, het huis leeg stelen?

— Dat is eenvoudig onmogelijk, want binnen enkele dagen zal ik weer terug zijn.

— Je praat maar steeds in het enkelvoud; ik hoop toch, dat je Henderson en mij niet werkelijk zult laten blijven?

— Wees daar maar niet bang voor. Jullie gaan allebei mee en ik zal je gauw genoeg nodig hebben. Op dit briefje staat de plaats van samenkomst opgegeven, benevens de datum en ook een wachtwoord.

— Wat doen wij met de doden?

— Begraven, in het park! antwoordde Raffles koeltjes.

HOOFDSTUK VII

HOE DE EERSTE SLAG WERD GEWONNEN

Het was omstreeks half twaalf in de nacht en de lucht was met donkere wolken bedekt, toen een kleine jol, voortbewogen door een aanhangmotor, onder de Williamsburg-bridge van de East River kwam doorvaren, die New York city met Brooklyn verbinden en aanstuurde op de westelijke oever.

Het geroffel van het aanhangmotor-tje zweeg plotseling en de jol gleed nog wel vijftig meters verder, volkomen geruisloos nu, als een zwarte schaduw, tot haar vormen zich als het ware oplossen in het nachtelijke duister.

In de jol zaten twee mannen, die bijna tegelijk overeind gingen staan, toen het vaartuigje de hoge kademuur bereikte en nu een zware ring vast grepen, in de muur gemetseld naast een ovale opening in de muur, bijna een meter hoog en anderhalve meter breed, die met een hek van dezelfde vorm was afgesloten, dat zich halverwege onder water bevond.

Een van de mannen haalde uit zijn zak een grote sleutel, luisterde even en opende toen het slot van het hek zonder enig gerucht te maken. De ander hield het bootje een stukje af en trok het hek open. De jol voer de tunnel binnen en de man, die het hek geopend had, nam er de sleutel aan de ene kant uit en stak hem er aan de andere kant weer op.

— Sluit het goed, Andrew, zei de ander zacht. Wij kunnen altijd nog wel weggkomen, maar het zou een hoop last geven, als de politie hier kon binnen-dringen.

— Laat het maar aan mij over, Ted, antwoordde de man die aan het slot peuterde.

Hij nam er de sleutel uit, gaf die aan zijn makker en bromde:

— Oké!

De jol lag nu in een hele nauwe tunnel, waar het zo stikdonker was, dat men geen halve voet voor zich uit kon zien.

Het rook, muf daarbinnen, een benauwende lucht van fecaliën en vochtige aarde; het schuitje bevond zich in een van de uitlozingskanalen van de reusachtige rioleringswerken van New York. Aan beide kanten zich tegen de wand steunend brachten de beide mannen de jol op de tast verder, door zich met de handen af te zetten van de klamme muren.

Langzamerhand echter werd de tunnel wijder en zij moesten de korte bomen nemen, die in de jol lagen.

De voorste man had nu een kaarslantaarn ontstoken, die net genoeg licht verspreidde om er bij te kunnen zien.

De man, die vooraan zat, stuurde en hij moest goed opletten, want de tunnel splitste zich herhaaldelijk. Hij lette dan ook zo goed op, dat hij helemaal niet merkte, dat zijn metgezel, die achter in de boot zat, een zwartgemaakt touw ontrolde, dat hij aan een van de spijlen van het hek had gebonden, toen de jol de tunnel invoer.

Wel twintig minuten duurde deze zonderlinge tocht en toen lag de jol stil bij een soort steiger en de beide mannen

stapten uit. Zij stonden op een tamelijk breed plankier en stonden in een onderaards hol, door mensen gemaakt en hier en daar door stevige pijlers van beton geschraagd. En dat was ook wel noodzakelijk, want nauwelijks twintig meters boven het dak van dit hol lag een heel druk verkeerspunt, waar overdag tienduizenden zware auto's elkaar onafgebroken kruisten.

Dit was als het ware een knooppunt, waarop verscheidene andere riooltunnels uitliepen.

De man, die met de naam Ted was aangesproken, scheen echter hier heel goed de weg te weten, want hij zei tegen Andrew Hope :

— Laten we voortmaken, ze wachten zeker al op ons. Ik ben maar blij, dat ik je toevallig tegen het lijf ben belopen, Andrew. Maar ik hoop voor jou, dat luitenant N niet kwaad zal zijn omdat de zaak mislukt is.

Andrew bromde iets in zichzelf en de twee mannen gingen verder. Zij gingen een nauwe gang in, volgden die over een afstand van ongeveer tien meters en stonden toen stil voor een smalle, met ijzer beslagen en blijkbaar zeer zware en sterke deur.

— Ga jij maar met het licht voor, bromde Andrew, mijn ogen worden er niet beter op.

— Eerst moet de deur dan toch open, kameraad, zei Ted meesmuilend. Ben je dat soms vergeten?

En op hetzelfde ogenblik klopte hij met de zware sleutel op een speciale manier op de deur. Daar achter werd wat gestommel hoorbaar en toen klonk een diepe, zware stem:

- Het wachtwoord!
- De Moloch waakt.
- Het cijfer?
- Driemaal elf, tweemaal veertien.
- De letter?
- De letter N.

Aan de andere kant knarste een sleutel in het slot en de deur ging langzaam open. Een zwak, rossig schijnsel werd zichtbaar, afkomstig van een olielantaarn, die dicht bij de deur op de vloer stond.

De twee mannen stapten binnen. De

portier, een kerel met een gemene tronie en zware schouders, keek hen aandachtig aan, de revolver in de vuist en wenkte toen brommend in de richting van een betonnen trap, aan het einde van de dwarsgang, die de deur afsloot.

Ted en Andrew gingen hem voorbij, de eerste voorop met zijn lantaarn. Toen zij de trap halverwege op waren, zei Andrew plotseling :

— Daar heb ik waarachtig vergeten die vent bij de deur de sigaretten te geven, waarom hij gevraagd had. Wacht even, Ted.

Hij had een grote doos sigaretten uit zijn zak gehaald en liep de trap alweer af, de gang door en ging op de portier af. En met luide stem, zodat Ted het kon horen, zei hij vrolijk:

— Steek daar een van op, broeder, dat heb je nog nooit gerookt.

Hij nam een sigaret uit de doos, bood die de portier aan en gaf hem vuur. De man deed een paar trekken en plotseling werd zijn gezicht grauw.

— Wat geef je me daar voor duivelsdrek? riep hij.

Maar Andrew riep nog harder om die vraag te smoren:

— Smaakt je die sigaret of niet?

De ander wilde zijn revolver opheffen, maar hij had er de kracht al niet toe. Hij zou gevallen zijn, als Andrew hem niet haastig had opgevangen en hem languit tegen de voet van de muur had neergelegd.

Hij nam hem zijn revolver af en draaide toen, terwijl hij zo hard mogelijk lachte om het geluid te verdoven, de sleutel weer in het slot terug en deed vervolgens de zware grendel van de deur...

— Waar blijf je toch? riep boven aan de trap Ted ongeduldig.

— Ik kom! riep Andrew terug en met een paar sprongen was hij de trap op.

De twee mannen waren blijkbaar gelijk met de begane grond, want de trap was bijna veertig treden hoog en werd waarschijnlijk gebruikt door mannen van de reinigingsdienst, als zij naar hun werk gingen.

Maar Ted liep de gang niet uit maar sloeg alweer een zijgang in, tot hij ten-

slotte opnieuw stilhield voor een zwaar met ijzer beslagen deur, waarop hij voor de tweede keer alle herkenningswoorden moest opsommen.

De deur ging open en nu stond Andrew plotseling in een zo helderverlichte zaal, dat zijn ogen even knipperden.

Het leek wel wat op een oude schuur, een stal, of iets dergelijks, later bleek het de afgedankte wachtkamer van een buiten dienst gestelde zijlijn van de subway te zijn. De muren waren kaal, vochtig en hier en daar met schimmel bedekt. Er waren nog twee deuren in het vrij grote vertrek, waar, op dat ogenblik een veertigtal personen bijeen waren, waarvan drie volkomen onkenbaar door dat het bovenste gedeelte van hun lichaam tot aan het middel, het hoofd inclus, verborgen was in een soort zak, met twee kleine gaten om er door te kunnen kijken.

Dat waren dus ongetwijfeld kapiteins, die het recht hadden, hun gezicht verborgen te houden.

De andere aanwezigen behoorden tot de meest uiteenlopende kringen van de maatschappij; er waren verlopen types bij, kerels met verdierlijke, ruwe geelaanstreken, in wier ogen de misdaad duidelijk te lezen was, er waren ook chic geklede heren, waarvan sommigen nog heel jong waren, niet veel meer dan jongens, met baardeloze gezichten en ringen aan de vingers die fijne sigaretten uit gouden pijpjes rookten.

In het vertrek waren bovendien nog drie vrouwen aanwezig, waarvan twee buitengewoon knap, in kostbare bontmantels gehuld, de derde in niet veel meer dan lompen gekleed.

Nauwelijks waren Andrew en Ted binnen, of een kleine man, elegant gekleed, met een gouden bril op, zeker niet ouder dan veertig jaar, maar al volkomen kaal, liep op Andrew toe, greep hem bij een lapel van zijn jas en vroeg haastig, op een scherpe, bitse toon:

— Hoe is het Andrew? Het is mislukt, nietwaar? Ik hoef maar naar je gezicht te kijken. Wel verdomd, hoe kan men zo onhandig zijn? Eerst de aanslag van die twee lummels in de trein nu

deze tegenslag. Want ik heb immers goed gezien?

— Het spijt me geweldig, luitenant, maar 't is volkomen mislukt, antwoordde Andrew zuchtend. Hooker heeft zeker argwaan gekregen, na die aanslag in de trein, en toen wij in Tampa aankwamen was er geen spoor van hem te ontdekken. Wij hebben nog drie dagen gewacht en toen ben ik maar teruggegaan.

— Alleen?

— Ja, de anderen zijn nog ginds gebleven; ik kom nieuwe orders halen.

De luitenant dacht een ogenblik na, stampvoette, mompelde een vloek tussen zijn slechte, bijna zwarte tanden en barstte toen uit:

— Dat kan zo niet langer. Men houdt ons voor de gek. Men verliest het ontzag voor onze naam.

Op dit ogenblik ontstond er enige verwarring aan het andere einde van de zaal waar opgewonden uitroepen klonken.

Een man met een bezweet gezicht, die net door een andere deur was binnengekomen, baande zich een weg door de aanwezigen, tot hij voor een van de drie gemaskerde mannen stond en riep toen op schorre toon:

— Kapitein, ik ben broeder Z. Ik ben rechercheur in Palatka. Ik ben er bij geweest toen onze twee makers voor de eerste keer werden ondervraagd. De politie daarginds houdt het stil, maar zij hebben gezworen, dat de man, op wie zij de aanslag pleegden niet Hooker is geweest, zij zeggen dat het niemand anders kon zijn, dan... John Raffles.

Een dof gemompel van woeste haat steeg op uit de vergaderde bendeleden en hier en daar werd dreigend een vuist opgeheven. Van onder het masker klonk de van woede trillende stem van de kapitein, die de ander doorborend aankeek en zei:

— Hoe kan zo iets mogelijk zijn? Waar zou dan de echte Hooker gebleven zijn?

— Dat weet niemand.

— Maar voor de duivel! klonk de stem van Andrew, dan is het ook geen

wonder dat wij daarginds vergeefs gewacht hebben.

— Als het zo is, als het werkelijk Raffles geweest is, die ons opnieuw deze poets heeft gebakken, laat hij zich dan voor ons oppassen, want onze wraak zal vreselijk zijn! riep de kapitein.

Een van de vrouwen gilte woest:

— Dood aan die kerel! Pijnig hem, martel hem.

— Daarvoor moet men hem dan toch eerst hebben, klonk de stem van Andrew en wie goed had geluisterd, zou spot in die woorden hebben opgemerkt.

Onmiddellijk begonnen zich kleine groepjes te vormen, die het nieuws, het bijna ongelooflijke geval, druk begonnen te bespreken.

En intussen sloop Andrew Hope ongemerkt en zogenaamd toevallig naar de beide andere deuren, sloot die aan de binnenkant af met een eigenaardig gevormde looper en wandelde toen glimlachend naar de deur, waardoor hij zelf was binnengekomen.

En juist toen luitenant N hem wenkte om hem nadere bijzonderheden te vragen, klonk buiten die deur plotseling een bevelende stem, die luidkeels riep:

— Doe open, in naam der wet.

Het werd plotseling doodstil en de bandieten keken elkaar met vertrokken gezichten aan. Er slopen er een paar naar de twee andere deuren: zij vonden ze gesloten.

— Vervloekt! Wie heeft die deuren gesloten? klonken een paar stemmen, Er moet hier een verrader in ons midden zijn.

— Doe de deur open, of wij blazen haar op! klonk weer de bevelende stem

daar buiten.

— Niet nodig, kom maar binnen! riep de gewaande Andrew Hope en het volgende ogenblik sloeg hij de portier met een enkele, rake slag neer, draaide de zware sleutel in het slot om en gooide de deur wagenwijd open.

Een dertigtal politieagenten, aangevoerd door een inspekteur en enige brigadiers, stormden als een vloedgolf de vergaderzaal binnen met de revolver in de vuist. Een dolle kreet van woede werd gehoord en al had een van de vrouwen haar revolver op Raffles afgevuurd, die zo uitstekend de rol van Hope had vervuld, zonder hem echter te raken. Het volgende ogenblik werd zij overmand.

Achteraan sloegen enige bandieten woedend op de stevige deuren los, die echter niet opengingen.

Anderen maakten zich voor het gevecht gereed en schoten op de politie, maar deze vuurde direkt terug en toen een vijftal bendeleden in het stof hadden gebeten, werden de andere gauw overmeesterd, nadat enigen nog vergeefs hadden geprobeerd het licht te vernielen.

Op die gedenkwaardige avond werden bijna veertig leden van de bende van het « Kwade Oog » door toedoen van John Raffles, gevangen genomen, die zelf op een onnaspeurlijke wijze verdwenen bleek te zijn, toen de politie naar deze kostbare helper omzag.

Maar voldaan was Raffles nog niet, want hij begreep maar al te goed, dat zelfs deze aderlating niet voldoende was geweest om de gevreesde bende totaal te vernietigen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET GEHEIME WAPEN

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266